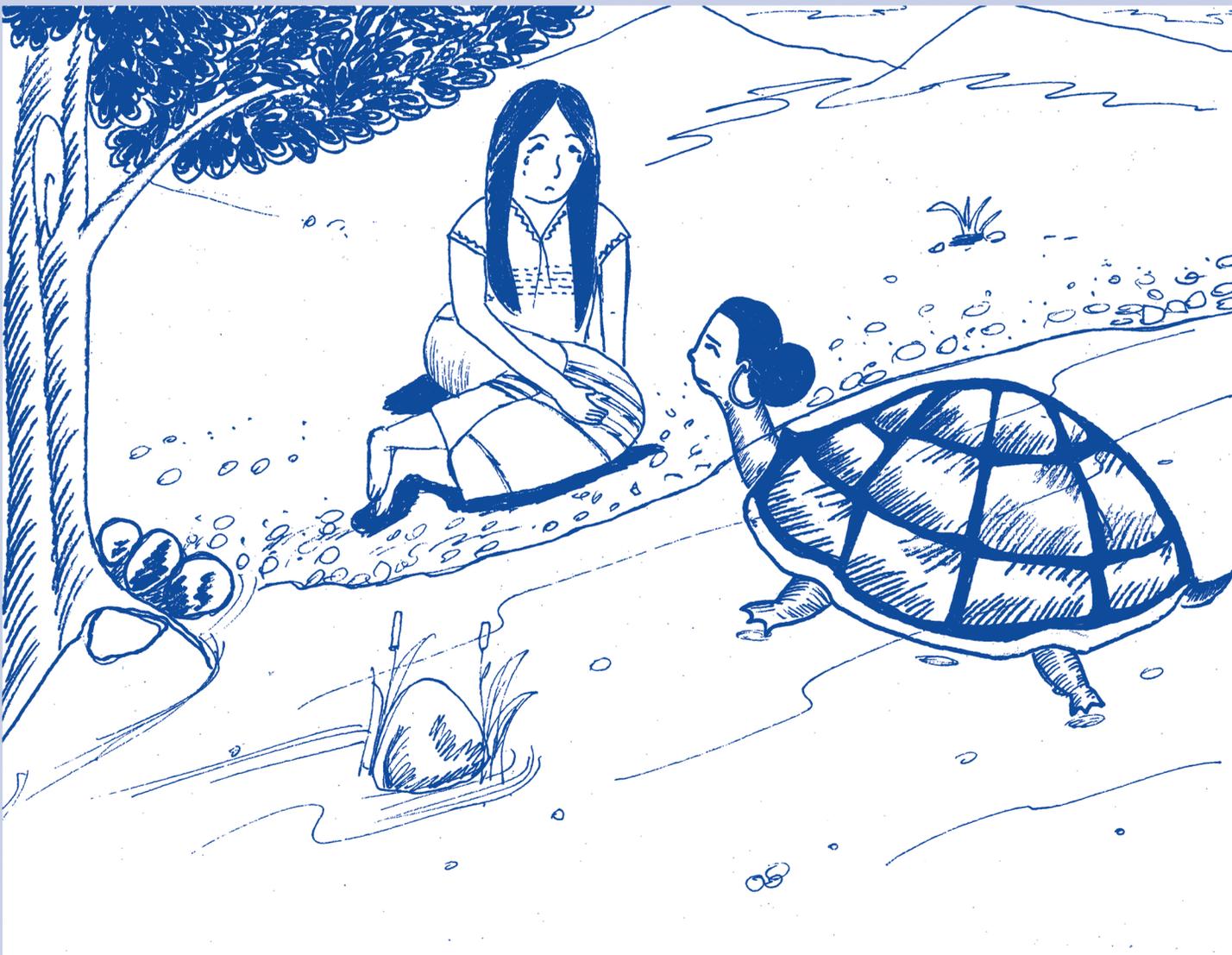

အရင်းရိုးရာပုံပြင်များ ၅

“မိခင်မျက်မှေးရဲ့ထမင်းကိုပြန်စားရသောသားလေး”

ရှေးရှေးတုန်းကမုဆိုးမသားအမိနှစ်ယောက်ရှိသည်။ မိခင်ကမျက်မှေးသောကြောင့် “အမေ့မျက်မှေး” ဟုခေါ်ကြသည်။ မိခင်ကိုအမေ့မျက်မှေးလို့ခေါ်သဖြင့်သားဖြစ်သူကအလွန်ရှက်သည်။ သို့သော်မိခင်ကသားလေးကိုအင်မတန်ချစ်ရှာပြီးဒုက္ခခံ၍ဆင်းရဲစွာကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့သည်မှာလူပျိုအရွယ်အထိရောက်ရှိလာသည်။

တစ်နေ့မှာရေခန်းသည့်အချိန်ဖြစ်၍မိခင်နှင့်အတူသားလေးသည်ချောင်းထဲတွင်ငါးဖမ်းထွက်လေ၏။ မိခင်ကငါးကလေးများကိုသာဖမ်းလို့ရပြီးမိမိပလိုင်းထဲတွင်ထည့်လိုက်၏။ သားလေးကတော့ဖမ်းလို့ရ

တဲ့ငါးများကိုအခြားသောသူများ၏ပလိုင်းထဲသို့သွားထည့်သည်။ ငါးဖမ်းပြီးငါးဖမ်းသူအားလုံးကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်ကြသည်။ အိမ်သို့ရောက်သောအခါငါးဟင်းများချက်ကြပြီးမိသားစုကိုယ်စီနှင့်ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်စားကြလေတော့၏။

မိခင်မျက်မှူးကသားလေးနှင့်အတူစားချင်သဖြင့်ထမင်းပြန်လာစားရန်သားလေးကိုခေါ်လိုက်သည်။ သို့သော်လည်းသားလေးကအမေ့ကိုဂရုမစိုက်ရှာပါ။ အိမ်နီးချင်းမိတ်ဆွေများကသူ့ကိုခေါ်ကျွေးမည်ဟုထင်သော်လည်း သူ့ကိုမည်သူမျှမခေါ်ကြပါ။ အမေက “သားလေးရယ်ထမင်းပြန်လာစားပါ။ အမေ့ရတဲ့ငါးကလေးနဲ့ဆန်လှော် ဟင်းချက်ထားတယ်” ဟုသူ့မ၏သားကိုခေါ်လိုက်ရှာသည်။ အချိန်ကြာတော့ဘယ်သူမျှသူ့ကိုမခေါ်ကျွေးသဖြင့် သားလေးမှာအလွန်ဆာလာသောကြောင့်မိခင်မျက်မှူး၏ထမင်းကိုသာပြန်စားရပေတော့သည်။

“ခရုလေးအကြောင်း”

ရှေးရှေးတုန်းကခရုလေးတလုံးရှိပါတယ်။ ထိုခရုလေး၏မိဘများမှာလူသားဖြစ်ကြပါသည်။ သို့သော်ခရုလေးခမျာကံမကောင်းခဲ့ပါ။ သူ့ရဲ့မိခင်မှာသူ့ကိုမွေးဖွားပြီးသေဆုံးခဲ့ရာပြီးမကြာခင်အတွင်းမှာသူ့ရဲ့ဖခင်လည်းသေဆုံးသွားပြန်၏။ ခရုလေးမှာသနားစဖွယ်၊ တလုံးထဲကျန်ရစ်ခဲ့ရတော့သည်။ တစ်နေ့မှာခရုလေးသည်ချောင်း ကမ်းပါးသို့သွားသောအခါကရင့်ရိုးရာယောက်ျားအကျီတထည်ကိုတွေ့ရှိသည်။ ဤနေရာနှင့်မနီးမဝေးတွင်အဖွားမုဆိုးမ၏အိမ်တလုံးရှိပါသည်။

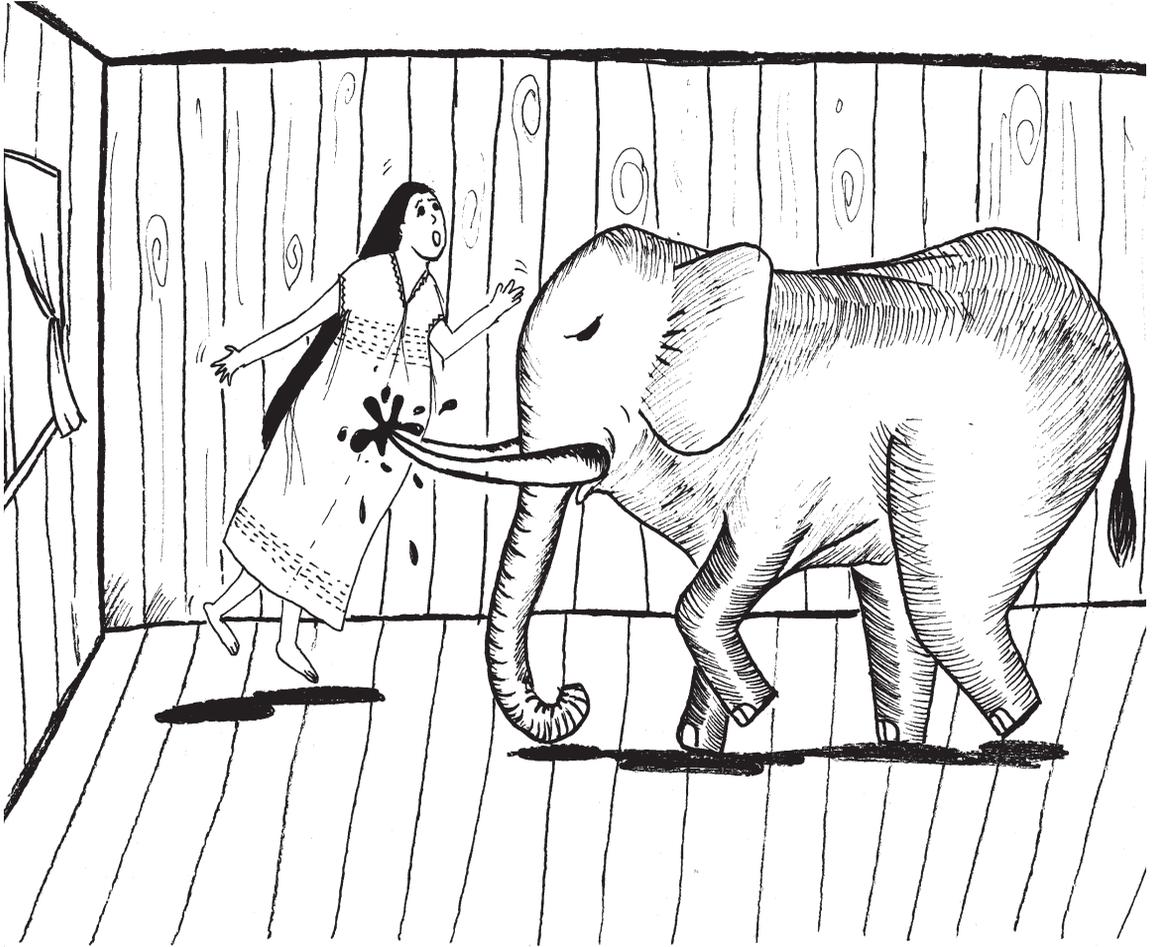
မုဆိုးမှာမစင်စွန့်ချိန်တွင်အသံတခုကိုဤကဲ့သို့ကြားရ၏။ “အဖွားရယ်ကျွန်တော်ကိုထိပါလိမ့်မယ်” ဤအသံကိုကြား၍မုဆိုးမသည်အလန်တကြားဖြစ်သွားပြီးစကားပြော တတ်သောခရုလေးတလုံးကိုတွေ့ရ၏။ ထို့ကြောင့်အဖွားမုဆိုးမသည် ခရုလေးကိုဟင်းချက်စားရန်အိမ်သို့ပြန်ယူသွားလေတော့သည်။

အဖွားမုဆိုးမသည်ချက်ပြုတ်သောအခါခရုလေးကိုချက်စားရန်မေ့သွားလေတော့သည်။

နောက်တနေ့မိုးလင်းသောအခါအဖွားသည်တောင်ယာသို့သွားလေတော့သည်။ နောက်မှာကျန်ခဲ့သောခရုလေး မှာသုရဲ့ အခွံကိုချွတ်၍အဖွားမုဆိုးမအတွက်ထမင်းဟင်းများကိုချက်ထားပေးပြီးအခွံထဲသို့ပြန်ဝင်သွားလေသည်။ အဖွားအိမ်ပြန်ရောက်လာသောအခါသူ့အတွက်ချက်ထားသောထမင်းဟင်းကိုကြည့်ပြီးအလွန်အံ့ဩခဲ့ရ၏။ သို့သော်လည်းခရုလေးချက်ထားသည်ကိုမသိခဲ့ရှာပါ။ ထို့ကြောင့်အဖွားသည်အိမ်နီးနားချင်း ရှိသူများကိုသူ့အတွက်ဘယ်သူချက်ပြုတ်ထားသလဲ၊ ဟုလိုက်မေးလေ၏။ အချို့သောသူများမှာမိမိတို့အိမ်အတွက်မျှအနိုင်နိုင်လုပ်ရသည်နှင့်အဖွားအိုအတွက်တော့လုံးဝသွားမလုပ်နိုင်ပါဟုပြန်ပြောသည်သာမက၊ အားလည်းမအားကြဘူး၊ အိမ်နီးနားခြင်းလူတချို့ကအဖွားအို၏အိမ်သည်ကြက်ချေးများဖြင့်ညစ်ပတ်နေသဖြင့်ဘယ်သူမှမသွားချင်ပါ။

နောက်တရက်လည်းထိုအတိုင်းသားအံ့ဩစရာ၊ အဖွားကတွေ့ရပြန်ပြီးအိမ်ရှေ့ရှိရောယောကျ်ားအင်္ကျီတစ်ထည်ချိတ်ထားသည်ကိုလည်းတွေ့ရ၏။ အဖွားကမကျေနပ်သဖြင့်အိမ်နီးနားချင်းရှိမိတ်ဆွေများကိုမေးမြန်းပြန်လေသည်။ အိမ်နီးချင်းမိတ်ဆွေများက၊ ယခုတခါ အဖွားအိမ်ထဲမှာတခုခုတော့သိမ်းထားတာရှိလိမ့်မယ်လို့ပြော လိုက်သည်။ အဖွားကသူ့ယူခဲ့သောခရုလေးကိုမချက်စားရသေးသည်ကိုသတိရပြီးခရုလေးအခွံခတ်ခွဲလိုက်၍မီး ထဲသိပ်စစ်ထည့်လေသည်။ နောက်ဆုံးတော့ခရုလေးသည်အဖွားအားတတ်နိုင်သမျှကူညီပြီးအဖွားနှင့်အတူပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေထိုင်လေတော့သည်။

“လင်မယားနှစ်ယောက်အကြောင်း။”

တစ်ခါတုန်းကလင်မယားနှစ်ယောက်ရှိသတဲ့၊ သူတို့သည်အလွန်ဆင်းရဲကြသည်။ သူတို့ဘဝသည်နေ့စဉ် စားသောက်လုပ်ကိုင်နေထိုင်သောသူများဖြစ်၍ဘဝကိုရုန်းကန်ရပါသည်။ သူတို့မှာသမီးတစ်ယောက်ရှိ၏။ သူတို့၏သမီးလေးကိုအရွယ်ရောက်သည်အထိပြုစုပျိုးထောင်လာကြသည်။ သမီးလေးအရွယ်ရောက်အချိန်တွင်သူတို့လင်မယားသည်ဘုရင်တစ်ပါးဆီမှာငွေသုံးရာသွားချေးလိုက်သတဲ့၊ သို့သော်၊ မထင်မှတ်ဘဲကံဆိုးစွာသူတို့လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံးသည် ဘုရင့်ထံမှငွေချေးပြီးထိုည ဌ်ဘဲ သေဆုံးသွားတော့သည်။ ထိုအချိန်မှစပြီးဘုရင်ကြီးကသူတို့၏သမီးကိုကျွန်အဖြစ်အခိုင်းအစေလိုလုပ်ခိုင်းသည်။

ဘုရင်ကြီးသည်သူတို့၏သမီးပျိုကိုအစောင့်အဖြစ်သာမက၊ အတင်းအတ္တမခိုင်းစားပြီးသမီးပျိုအားထမင်းအိုးကျိုးကပ်ကိုမဝတဝင်ကြွေး၏။ ပြီးတော့လှေခါးရင်းမှာခွေးလိုအိပ်ရသတဲ့။ ထိုအချိန်မှာလင်မယားနှစ်ယောက်ကသေရွာ၏တစ်ဖက်ကမ်းတွင်သူတို့၏သမီးလေးသည်ဘုရင်ကြီးအတင်းအတ္တမစေခိုင်းခြင်းကိုမြင်တွေ့သောကြောင့်သူတို့၏သမီးပျိုလေးကိုအလွန်သနားသွားတော့၏။ ထိုအချိန်မှာသူတို့၏သမီးပျိုလေးကိုဖိပင်တစ်ပင်အောက်မှာမှာငွေသုံးရာရှိသည်ဟုဆိုပြီးထိုငွေကိုဘုရင်ထံသို့အကြွေးပြန်ဆပ်ရန်သူတို့သမီးပျိုလေးအားအိမ်မက်ပေးတော့၏။ ထိုနောက်သူတို့၏သမီးအားငွေသုံးရာအကြွေးပြန်ဆပ်ပြီးလျှင်ဘုရင်၏နန်းတော်သို့အမြန်ဆုံးထွက်သွားရန်မှာကြားသည်။ မနက်မိုးလင်းလာသောအခါသမီးပျိုလေးက၊ သူ၏မိဘမှာကြားသည့်အတိုင်းအကြွေးပြန်ဆပ်တော့သည်။

ဘုရင်တော်၏ဖနီးကထိုသမီးပျိုအကြွေးပြန်ဆပ်သော်လည်းဝမ်းမသာသည့်အပြင်သူမသည်၊ ထိုသမီးပျိုလေးကိုပိုပြီးစိတ်ကောက်တော့သည်။ ထိုနောက်ပိုင်းတွင်သမီးပျိုလေးကိုအရင်ကထက်ပိုပြီးပြင်းထန်စွာခိုင်းစားတော့၏။ ဘုရင်ဖနီးတော်သည်ထိုသမီးပျိုလေးကိုမိုးမလင်းခင်ကတည်းကလယ်ထဲ၌ငှက်သွားစောင့်ခိုင်းသည်။ ထိုအချိန်သည်နှင့်တွေ့အလွန်ကျသေးသဖြင့်သမီးပျိုရဲ့အင်္ကျီများနှင့်ဖြင့်စိုနေသည်။ နေထွက်လာသောအခါနေတအားပူသောကြောင့်သူမသည်နေကိုလုံရသည်။ တနေ၌ဘုရင်ကြီး၏သားတော်လေးသည်သူ့ရဲ့မိခင်ကြီးစေခိုင်းချက်ကိုမသိသဖြင့်ထိုသမီးပျိုလေးအရမ်းလျှောက်သွားသည်ဟုထင်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်ထိုသမီးပျိုလေးသည်အလွန်ချောမောလှပသောကြောင့်သူမ၏အလှသည် ဘုရင်ကြီးသားရဲ့ရင်ထဲတွင်စွဲမြဲနေတော့၏။ ဘုရင်ကြီး၏သားသည်ထိုသမီးပျိုလေးအတွက်လွန်စွာစိတ်ပူသည်။ သို့သော်အလွန်ချောမောလှပသောမိန်းမပျိုလေးသည်ဘုရင်ကြီး၏သားတော်ကိုတွေ့သည့်အချိန်မှာသူမသည်အမြန်ဆုံးထွက်ပြေးပုန်းကွယ်တော့၏။

နောက်တစ်ရက်တွင်ဘုရင်ကြီး၏သားတော်လေးသည် ထိုသမီးပျိုလေးကိုသွားချောင်းကြည့်သတဲ့။ ထိုအချိန်၌သူ့အားထိုမိန်းမပျိုလေးမတွေ့ရန်ပုန်းနေပြီးအချိန်တည်းသူမ၏ရှေ့သို့ပြန်ကန်ပေါ်လာသဖြင့်သူမပြေးလို့မရအောင်ပြင်ပြီးသားတော်နှင့်ရင်ဆိုင်ရလေသည်။ ထိုအချိန်မှာဘုရင်ကြီး၏သားတော်လေးက “လှပသောမိန်းကလေးရယ်အဘယ်ကြောင့်ဒီလိုနှင့်တောထဲမှာလျှောက်သွားရသတဲ့” လှပသောမိန်းကလေး “ရှင့်ရဲ့အမေလယ်ခင်းကိုကျေးငှက်များလာမစားရန်၊ စောင့်ရှောင့်ပေးရပါသတဲ့” ဘုရင့်သားတော်သည်သူမ၏စကားကိုကြားရသောကြောင့်သူမအတွက်စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီးသူမအားသနားသွားတော့၏။ ထိုနောက်သူမအတွက်အဝတ်အစားများယူလာပေးပြီးသူမကိုချစ်ခွင့်တောင်းလေသည်။ သို့သော်လည်းထိုသမီးပျိုလေးကမိမိ၏အကြောင်းကိုမိမိကိုယ်တိုင်အသိဆုံးမို့လို့၊ ဘုရင့်သားတော်ကို “အရှင်သခင်ရယ်၊ ကျွန်မဟာမိဘမဲ့ကလေးဖြစ်ပါတယ်။ အရှင်ရဲ့အမေဟာကျွန်မကိုထမင်းအိုးကျိုးကပ်ကိုမဝတဝင်ကြွေးပြီးတော့ဖိနှပ်ထားတဲ့နေရာမှာအိပ်ခိုင်းပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့

ကျွန်မကိုလုံးဝရှောင်ကြဉ်ပါ။ အရှင်မိဘုရားသိပါကကျွန်မအားဒီထက်မကပိုပြီးခိုင်းလိမ့်မယ်။” ဘုရင်ရဲ့သားတော်ကထိုလှပသောမိန်းကလေးကိုအလွန်ချစ်မိသနားမိသည့်အတွက်သူမကို “မကြောက်ပါနဲ့၊ ငါနှင့်ကိုချစ်တယ်။ ထိုသို့ဖြင့်ကြာလာသောအခါ လှပသောမိန်းကလေးကသူ့ကိုစေတနာရှိမိပြီးသားတော်အားပြန်ချစ်လေတော့သည်။ ဘုရင်သားတော်သည်လှပသောမိန်းကလေးကိုလက်ထပ်ပြီးသူ့ဇနီးဖြစ်သူကိုမိခင်ထံနန်းတော်ထဲသို့ခေါ်မသွားပါ။ သို့သော်အချိန်ကာလများကြာလာသောအခါသူ့ရဲ့မိခင်ကသိသွားတော့၏။ သူမသားတော်လေးသည် သူ့ရဲ့ကျွန်မလေးနှင့်အိမ်ထောင်ကျနေသည်ကိုသူသိသွားသည်။ ထို့နောက်သူ့မိခင်ကနန်းတော်သို့သူ့ဇနီးကိုခေါ်လာပြီးနန်းတော်သို့အတူပြန်နေရန်ဆင့်ခေါ်လိုက်လေသည်။

သားတော်သည်မိခင်ဆင့်ခေါ်သည့်အတိုင်းသူမလွန်ဆန်နိုင်တော့ဘဲနန်းတော်သို့သူ့မယားနှင့်အတူပြန်နေရသည်။ သူ့ရဲ့မိခင်ကသူ့ကို “ဘုရင်သားဟာအိမ်ထောင်ကျပြီးနောက်သူ့မိခင်အတွက်စီးပွားရေးကုန်ကူးရောင်းဝယ်ရသည်။” ထိုအချိန်မှာဘုရင်သားတော်၏ဇနီးလေးသည်ကိုယ်ဝန်ရှိ၏။ သားတော်ကမိခင်စကားကိုနားထောင်သည့်အတွက်ကြောင့်သူ့မိခင်စေရာကိုသွားလေသည်။ သူ့မိန်းမကိုနန်းတော်မှာထားခဲ့၍ သူ့မိခင်ကို “သားတော်ထွက်သွားပြီးနောက် သားတော်ရဲ့ဇနီးကိုစောင့်ရှောက်ပေးပါ။” ဟုမှာကြားလိုက်သည်။ ထိုအခါမှာသူ့မိခင်ကသူ့ကိုသင်္ဘောခုနစ်စင်းနှင့်အစားအသောက်များပြည့်စုံနှင့်အခြေခံအခြေခံများစွာထည့်ပေးလိုက်သည်။ ခရီးစမထွက်ခင်ကသူ့အတွက်ဘာမှမပူစေရန်ဇနီးဖြစ်သူကပြောသည်။ ထိုအချိန်မှာသူ့မိခင်က “ဘာမှမပူနဲ့၊ ငါ့ချွေးမကိုကောင်းမွန်စွာစောင့်ရှောက်ပွဲမယ်။”

သို့သော်လည်းဘုရင်သားတော်ထွက်ခွာပြီးတဲ့နောက်မိဘုရားသည်သူ့ချွေးမအားပြင်းပြင်းထန်ထန်နှိပ်စက်တော့၏။ သူ့ချွေးမကိုရေခပ်ခိုင်းပြီးအိမ်ရောက်လျှင်သူမကိုကန်ကျောက်လေတော့၏။ ထိုသို့ဖြင့်သူ့ချွေးမကိုယ်ဝန်ရင့် လာသည်အထိသူ့နှိမ်စက်နေသည်။ ချွေးမကလည်းအလွန်စိတ်ဆင်းရဲ၍နေ့စဉ်သူ့မောင်နှံကိုတမ်းတပြီးစောင့်မျှော်နေသည်။ တနေ့တွင် အိမ်ရှေ့၌သူ့မောင်နှံကိုထိုင်စောင့်နေစဉ်သူသည်ယောက္ခမ၏ဆင်ဖိုနှင့်ဆင်မလေးမိတ်လိုက်သည်ကိုတွေ့ရသည်။ ဤဖြစ်ရပ်ကိုကြည့်ပြီးသူမရယ်မိသည်။ ထိုကြောင့်ဆင်နှစ်ကောင်သည်အလွန်ရှက်၍ဒေါသထွက်တော့သည်။ ထိုဆင်နှစ်ကောင်နောက်သည်အချိန်ကြာညောင်းစွာအစာမစားတော့ပါ။ ထိုအကြောင်းအရင်းကိုသူမ၏ယောက္ခမကမေးလေသည်။ သူမကလည်းဖြစ်ပျက်သည့်အတိုင်းအကုန်လုံးမှန်မှန်ပြောပြသည်။ ထို့နောက်သူယောက္ခမသည်သူ့ကိုဒေါသထွက်၍ရိုက်နှက်ဒဏ်ကိုပေးလေတော့သည်။ ကြာလာတော့သူမမျှာဒဏ်ကိုခံနိုင်တော့သဖြင့်သူ၏အဝတ်အစားများကိုလှဲလိုက်ပြီးအိပ်ယာပေါ်သို့တက်အိပ်တော့သည်။ သူမအိပ်ချင်တွင်ထိုဆင်နှစ်ကောင်ကိုအားဤသို့ပြော၏။ “ဆင်ရယ်၊ ငါမင်းကိုကြည့်ပြီးရီရတဲ့အတွက်

မင်းအစာရှောင်သောကြောင့်မင်းသခင်မကငါ့ကိုစိတ်ဆိုးတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့လို့ငါ့ကိုနှင့်စွယ်ဖြင့်ငါ့ကို သတ်ပါ။” တစ်ချိန်ထဲမှာဘဲဆင်ကသူမကိုသတ်ပစ်တော့သည်။

သူမသေပြီးနာရီအနည်းငယ်မှာသူမမောင်နှံဘုရင့်သားတော်ပြန်ရောက်လာ၏။ သူ့အမေကသူ့ ကိုအစား အစာတွေကိုပြင်ဆင်ပေးသည်။ ထမင်းစားသောအချိန်တွင်မိမိ၏လက်ချောင်းကိုကိုက်မိ သည့်အတွက်သူ့မိခင်မိဘုရားအား “ကျွန်တော့မိန်းမဘယ်မှာလဲ။” ဟုမေး၍သူ့မိခင်က “နင့်မင်းမိန်း မအခန်းထဲမှာရှိတယ်။” သူထမင်းစားပြီးသည့်နောက်အခန်းထဲမှာပြန်ဝင်သည်။ ထိုအချိန်မှာသူ့ဖုန်း ကအသက်မ□□တော့ဘူး၊ သူမိန်းမကိုထူထပ်လိုက်တဲ့အချိန်မှာသွေးတွေနုတ်ပြည့်နေ၏။ ထိုအချိန်သူသည် အိမ်ခန်း၌ဆင်ခြေရာကိုတွေ့သဖြင့်၊ သူတခါတည်းခပ်မှန်းသိလိုက်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့ဖုန်းသည်ဆင်စွယ်ဖြင့်အသတ်ခံရသည်။

မနက်မိုးလင်းလာသောအခါ၊ သူ့မိန်းမကိုမြေ□မှုပ်ပြီးနန်းတောသို့ပြန်မလာတော့သည့်အပြင်သူ့မိန်း မ၏ဂူနားမှာဘဲနေ့ရောညပါသွားနေလေတော့သည်။ ထိုအခါဘုရင်ရဲ့သားကသူ့မိန်းမကိုမေးတယ်။ ဘယ်နည်းဖြင့်သူ့မိန်းမဆီသွားရန်အကြောင်းအရင်းတွေကိုမေးလေတော့သည်။ သူ့မိန်းမကညောင် ကိုင်းကိုခုတ်ပြီးသူမရဲ့မြေ□မှုပ်တဲ့ခေါင်းရင်းမှာစိုက်ထားပါလို့အိမ်မက်ပေးလေ၏။ ပြီးတော့ချည်ကြိုး ကိုကျစ်ကျစ်လေးကျစ်ပြီးမြေ□မှုပ်ထားသည့်သူမရဲ့ခေါင်းရင်းမှာရှိတဲ့ညောင်ကိုင်းပေါ်မှာချည်ထားပါ။ နောက်ပြီးသူ့ရဲ့နုလုံးသားရှိသည့်နေရာနှင့်တည့်တည့်ချိန်ရမယ်။ ထိုအချိန်မှာလေတိုက်လာပြီး ချည်ကြိုးကလည်ပတ်လာမည်။ ပြီးနောက်သူ့ရဲ့နုလုံးတည့်တည့်မှာကျလာပြီးသူ့သေဆုံးသွားပါလိမ့် မည်။ ဘုရင်ရဲ့သားတော်ဟာသူ့မိန်းမမှာကြားတဲ့အတိုင်းသူလုပ်လေသည်။ နောက်တော့သူ သေသွား ရ၏။ ဘုရင်ကြီးကသူ့ရဲ့သားတော်သေပြီးတဲ့နောက်သူ့နေထိုင်မပျော်တော့မဲသူ့သားတော်ကိုအမြဲ သတိရလွှမ်းဆွေးသည်။ ထိုနောက်သူ့သားသေသွားတဲ့နေရာကိုသွားလေသည်။ ဘုရင်ကြီးက သူ့ရဲ့သားနှင့်သူ့ချွေးမရှိတဲ့နေရာကိုဘယ်လိုသွားရမှာကိုမေး၏။ သားတော်ကသူ့ရဲ့ဖခင်ကို သူလုပ်လာတဲ့လမ်းစဉ်အတိုင်းပြောလေ၏။ နောက်ဆုံးတော့ဘုရင်ကြီးကသူ့သားနဲ့ချွေးမဆီကိုရောက် သွားတယ်။ ဘုရင်ကြီးကသူ့ရဲ့မိန်းမကလည်းသူ့သားနှင့်သူ့ယောက်ကျားကိုအလွန်အမင်းသ တိရတဲ့အတွက်သူ့သားရှိတဲ့နေရာသို့လာပြီး၊ သင်တို့ဆီကိုဘယ်လိုလာနိုင်ကြောင်းသားတော် ကိုမေးလေသည်။ သူ၏မိခင်အားနေခဲ့ပါဟုပြောလေသည်။

သို့သော်လည်းသားတော် အားခဏခဏမေးသည့် အတွက် သားတော်ကသူ့တို့ဆီကို တ ကယ်လာချင်ပါကမိမိ၏ခေါင်းကိုသစ်ခေါင်းကြားမှာထည့်ပါ။ သူမသည်သားတော်ပြောသည့်အတိုင်း သူလုပ်လေသည်။ နောက်ဆုံးတော့သူမ၏ခေါင်းကိုမထုတ်နိုင်တော့ဘဲ၊ သစ်ခေါင်းကြားမှာခေါင်းထည့်

ပြီးပြန်မထုတ်နိုင်သောကြောင့်သူမအော်ဟစ်လှုပ်ရှားပြီးမကြာခင်အချိန်တွင်ခွေးတကောင်ကလာ
တွေ့သောကြောင့်သူမအားကိုက်သတ်လေသည်။

“ညီအကိုနှစ်ယောက်အကြောင်း။”

ရှေးရှေးတုန်းကညီအကိုနှစ်ယောက်ရှိပြီးသူတို့နှစ်ယောက်သည်အရွယ်ရောက်တော့ထုံးစံအတိုင်းအိမ်ထောင်ပြုကြသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာလာတော့သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးအိမ်ထောင်ကိုယ်စီနှင့်သားသမီးများမွေးဖွားကြသဖြင့်မိသားစုကြီးနှစ်စုဖြစ်လာ၏။ သူတို့၏မိသားစုသည်တောင်ယာအလုပ်နှင့်ဘဲလုပ်ကိုင်စားသောက်နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ မိသားစုနှစ်စုသည်တစ်ခုကဖူးထိုမိသားစုအုပ်စုဖြစ်ပြီးအခြားအုပ်စုကဖူးစသောခလိုဟုအမည်ခေါ်ကြ၏။ သူတို့အုပ်စုအမည်ခေါ်ခြင်းအကြောင်းမှာ၊ သူတို့မိသားစုများမှာတောင်ယာ၊ စပါး၊ အခြားစားသောက်သောအပင်များကိုစိုက်ပျိုးကြသည်။

သူတို့၏မိသားစုသည်စည်းလုံးညီညွတ်ပျော်ပျော်ပါးပါးချစ် ခင်ရင်းနှီးစွာနေထိုင်ကြတဲ့အတွက်ဖူးထို့မဲ့ပါနှင့် ဖူးစသေးခလိုတို့နှစ်ယောက်စလုံးကျေနပ်စွာနေထိုင် ခဲ့ကြသည်။

မမျှော်လင့်သည်တနေ့၌ ဖူးထို့မဲ့ပါ၏သားသမီးများသည်တောင်ယာကိုတောဝက်ကြီးကြီးတကောင် ကစပါးလာစားပြီးဖျက်စီးသည်။ ဖူးထို့မဲ့ပါသားသမီးများကတောဝက်ကြီးအားတောင်ယာထဲမှမောင်း ထုတ်၍မရသည့်အတွက်၊ သူတို့၏အဖေကြီးဖူးထို့မဲ့ပါကိုပြန်ပြောပြသည်။ ဤအကြောင်းကိုကြား ရသောအခါဖူးထို့မဲ့ပါသည်လှုံကြီးကြီးတချောင်းကိုယူပြီးတောဝက်ကြီးကိုရှာဖွေတော့သည်။ တစ်တောင်တက်တစ်တောင်ဆင်းလိုက်ရှာပြီး၊ နောက်ဆုံးတွင်သစ်ရွက်များနှင့်မြက်ပင်များဖြင့်လုပ် ထားသောတောဝက်ကြီး၏အသိုက်ကိုတွေ့ရသည်။ တောဝက်ကြီးအသိုက်သည်ကြီးမားပြီးအလွန် ကြောက်စရာကောင်းသည်။ ငှက်သိုက်နှင့်မတူပါ။ တောဝက်၏အသိုက်မှာသစ်ပင်ကြီးများနှင့်ကျောက် တုံးကြီးများဖြင့်သူ့ကိုယ်သူကာကွယ်ရန်အတွက်ဆောက်ထား၏။ ဖူးထို့မဲ့ပါသည်တောဝက်ကြီး ကိုမကြောက်ဘဲထိုတောဝက်ကြီး၏အသိုက်အဝင်လမ်း၊ အထွက်လမ်းနှင့်တောဝက်ကြီး၏အိပ် သည့်နေရာကိုအားသေသေချာချာကြည့်ပြီးတောဝက်ကြီးခေါင်း၏တည့်တည့်ကိုလှုံကြီးနှင့်အား ကုန်စွာထိုးလိုက်သည်။ တောဝက်ကြီးဦးခေါင်းအားလှုံကြီးနှင့်ထိုးသဖြင့်တောဝက်ကြီးသည်အော် ဟစ်လှုပ်ရှားပြီးမကြာခင်အတွင်းတွင်တောဝက်ကြီးသည်မလှုပ်ရှားနိုင်တော့ပါ။ ထိုအခါမှာ၊ ဖူးထို့မဲ့ပါကတောဝက်ကြီးမလှုပ်ရှား နိုင်တော့ဘူးဟုသိသဖြင့်ရွာသို့ပြန်သွား၏။ အိမ်ရောက်သောအခါ သူ့သားသမီးများအားတောဝက်ကြီးရှိသည့် နေရာကိုပြောပြပြီးတောဝက်ကြီးကိုသွားယူခိုင်း လိုက်သည်။ သားသမီးများကသူ့အဖေပြောပြ သည့်အတိုင်း၊ တောဝက်ကြီးရှိရာနေရာကိုသွားကြ တော့၏။ သို့သော်သူတို့ရောက်သွားသည့်အခါတောဝက်ကြီးကိုမတွေ့ရှိဘဲ၊ ၎င်း၏သွေးနှင့်အစွယ် တခုကိုသာတွေ့ရှိပြီးတောဝက်၏အစွယ်ကိုအိမ်သို့ယူခဲ့၏။ အိမ်ရောက်တဲ့အခါ သူတို့၏ဖခင်ကို အ ကြောင်းစုံပြောပြပြီးဝက်စွယ်ကိုသူတို့အဖေအားပေးလိုက်သည်။ ဖူးထို့မဲ့ပါကတောဝက်၏အစွယ် ကိုဆံပင်ဖီးသောဘီးဖြင့်တီထွင်လိုက်၏။ ဘီးကိုတီထွင်ပြီးသည်နောက်ဆံပင်ကိုဖီးလိုက်သောအခါ၊ မိမိသည်ချက်ခြင်းဘဲလူပျိုတစ်ယောက်ပမာနုပျိုပြီးအားအင်ပြည့်ဝသည်။ မိမိကိုယ်မိမိတီထွင် သည့်ထူးဆန်းလှသောဘီးလေးကိုတန်ခိုးရှိသောဘီးဆို၍ဝက်စွယ်ဘီးဟုအမည်ပေးပြီးမိမိနံ့မည်အားထို့မဲ့ပါ ဟုပြောင်းတော့သည်။ ဖူးထို့မဲ့ပါသည်သူဝက်စွယ် ဘီးကိုအမြဲတမ်းသုံးပါက ယခုအထိကျန်းကျန်းမာ မာပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်မအိုမမင်းတသက်လုံးအသက်ရှင်နေထိုင်မည်မှာဟုတချို့ကအယူအဆရှိကြ ပါသည်။

ဖူးစသေးခလိုအမည်ခေါ်ရခြင်းအကြောင်းမှာ၊ တနေ့သော်ဖူးထို့မဲ့ပါနှင့်သူညီဖူးစသေးခလိုတို့သည်နေ ထိုင်ရန်နေရာကိုပြောင်းရွှေ့ရန်အတွက်ဆွေးနွေးကြသည်။ ဖူးထို့မဲ့ပါက “ယခုတို့နေတဲ့နေရာကနှစ်

ပေါင်းများစွာကြာလာပြီ၊ ဒါကြောင့်စပါးများသီးနှံပင်များမကောင်းတော့ဘူး။ ဒီနေရာဘဲဆက်နေ မယ်ဆိုရင်ငါတို့သားသမီးများအတွက်ဒုက္ခရောက်မယ်။ ဒါကြောင့်တခြားကောင်းသောနေရာကို လိုက်ရှာမှဖြစ်မယ်။” ဟုဆိုပြီးသူတို့နှစ်ဦးလုံးသဘောတူ၍နေရာအသစ်ကိုရှာရန်အတွက်ခရီး ထွက်ကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်မြေကောင်း၊ နေရာကောင်းလိုက်ရှာရာတွင်၊ မြေကြီးကိုထူးကြည့်ကြ၏။ တနေရာမှာတွင်းတတွင်း၏မြေမှုန့်ပြည့်တဲ့အတွက်ထိုနေရာ၊ ထိုမြေမျိုးအခြားတွင်းထဲထည့်ကြည့် သည်။ တနေရာပြီးတနေရာလိုက်တူးကြည့်တော့တွင်းခုနစ်တွင်းပြည့်တဲ့ကွင်းမြင်တနေရာမှာတွင်း ငါးတွင်းစလုံးမြေမှုန့်ပြည့်တဲ့အတွက်အဲဒီနေရာ၊ အဲဒီမြေမျိုးအကောင်းဆုံးဘဲလို့သိရသည်။ ထို့ ကြောင့်ဖူးစယေခလိုနှင့်ဖူးထို့မဲပါတို့နှစ်ယောက်စလုံးသည်ထိုနေရာကအလွန်ကောင်းသဖြင့်၊ ဖူးထို့ မဲပါကထိုနေရာကိုထီးဆယ်မဲယွာနေရာဟုအမည်ပေးပြီးသူတို့၏သားသမီးများလာနေရန်၊ ပြန်ခေါ်ယူ ပြီးခရီးထွက်လာခဲ့တော့တယ်။ သူတို့သားသမီးများတရက်ပြီးတရက်ခရီးထွက် ကြသောအခါ၊ တနေ့တွင် ချောင်းနံဘေးတွင်စခန်းချ၊ အမောဖြေ၊ ထမင်းဟင်းချက်စားဖို့အတွက်ပုဇွန်၊ ငါး၊ ခရုတို့ လိုက်ရှာစားကြတော့၏။ ဖူးထို့မဲပါသားသမီးအဖွဲ့က၊ ငါး၊ ပုဇွန်၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်များချက်ပြုတ် စားပြီးဦးစွာထမင်းစားပြီးကြသည်။ သို့သော်ဖူးစယေခလိုတို့ကထမ်းမစားရသေးပါဘူး၊ အဘယ် ကြောင့်ဆိုသော်သူတို့သည်ခရုချက်စားသည့်အတွက်ခရုကမနူးသေးသဖြင့်၊ ထမင်းမစား ကြရသေးပါ။ မီးဖိုဦးမီးများများထည့်သော်လည်း၊ ခရုကမနူးသဖြင့်ဖူးထို့မဲပါကသူ့ညီကိုမစောင့်နိုင်တော့ဘဲခရီး ဆက်ထွက်ရန်သူ့ညီဖြစ်သူဖူးစယေခလိုကို “ငါခရီးဆက်ထွက်တော့မယ်၊ နင်တို့အဖွဲ့စားသောက်ကြ ပြီးမှအေးအေးဆေးဆေးလိုက်လာပါ။ ငါသွားရာ လမ်းကိုအမှတ်အသားအဖြင့်တော့ငှက်ပျောပင် ကိုငါခုတ်ဖြတ်ထားပေးမယ်။ ငှက်ပျောပင်ခုတ်ဖြတ်သည့်လမ်းအတိုင်းသာလိုက်လာပါ။” ဟုမှာ ၍သူနှင့်သူ့သားသမီးများခရီးဆက်ထွက်တော့သည်။

ဖူးစယေခလိုတို့သားသမီးများခရုပြုတ်နေတဲ့နေရာကိုမမျှော်လင့်ဘဲအဖွားအိုနှင့်အဘိုးအိုနှစ်ယောက် ရောက်လာတော့သည်။ သူတို့စားဖို့ခရုပြုတ်သောအိုးကိုတွေ့သောအခါ၊ ထိုအဖိုးအိုကခရုကိုထိုသို့ မပြုတ်ရဘူး၊ ဤသို့သာပြုတ်နေမည်ဆိုလျှင်ဘယ်သောအခါမှမစားရမည်မဟုတ်ပါ။ ခရုဖင်အချွန် ကိုခါးနဲ့ခုတ်ဖြတ်ပြီးမှပြုတ်စားရမယ်။” ဟုပြောပြသည်။ ဖူးစယေခလိုသားသမီးများခရုများကိုမပြုတ်တော့ ဘဲရှိသည့်ထမင်းဟင်းများနှင့်ဘဲစားသောက်ကြပြီး ခရီးဆက်ထွက်တော့သည်။ ဖူးစယေခလိုသားသမီး များဟာဖူးထို့မဲပါသားသမီးသွားတဲ့လမ်းအတိုင်းခရီးဆက်ခဲ့ပါတယ်။ ဖူးစယေခလိုသား သမီးများခရုပြုတ်တာဘယ်လောက်ကြာသလဲဆိုလျှင်ဖူးထို့မဲပါမှာထားတဲ့အတိုင်းသူခုတ်ဖြတ်ထား သည့်ငှက်ပျောပင်အငုတ်များတွင်အပင်အသစ်များပြန်ပေါက်နေပြီဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်ဖူးစယေခလို

သားသမီးများသည်ဖူးထို့မဲ့ပါနှင့်သားသမီးများနောက်ကိုလိုက်ရန်လမ်းစမတွေ့တော့ပါ။
နောက်ဆုံး၌သူတို့သည်ထိုနေရာတွင်သာတောင်ယာခုတ်လုပ်ကိုင်စားသောက်ပြီးနေထိုင်ကြ
တော့သည်။ ထို့ကြောင့်ခရုပြုတ်စားသည်ကိုအစွဲပြုပြီး၊ ဖူးစယေခလိုဟုအမည်ခေါ်ခြင်းခံရပါသည်။

ဖူးထို့မဲ့ပါသားသမီးအဖွဲ့များခရီးသွားရင်းဖူးစယေခလိုအဖွဲ့ကိုစောင့်ရင်းနှင့်ကြာလာတော့ဖူးစယေခလို
အဖွဲ့မပေါ်လာတော့သဖြင့်ဖူးထို့မဲ့ပါနှင့်သားသမီးများခရီးဆက်သွား ရာနောက်ဆုံးသူနှင့်သူညီဖူးစ
ယေခလိုသွားတွေ့ထားသည့်မြေနေရာထီးဆယ်မဲ့ယွာသို့ရောက်ရှိတော့သည်။ ထီးဆယ်မယ်ယွာ
ရောက်တော့ဖူးထို့မဲ့ပါသည်သူ့သားသမီးများကိုမှာကြားရာမှာ “ကဲသား တို့သမီးတို့စည်းစည်း လုံးလုံး
ချစ်ချစ်ခင်ခင်ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်လုပ်ကိုင်စားသောက်နေထိုင်ကြပါ။” ထိုနေ့မှစ၍ ဖူးထို့မဲ့ပါနှင့်သူ၏
သားသမီးများသည်ထီးဆယ်မယ်ယွာမှာဘဲနေထိုင်သွားသည်မှာယနေ့အထိအသက်ရှင်လုပ်ကိုင်စား
သောက်နေထိုင်ခဲ့ကြပါသည်။

ယနေ့လက်ရှိကရင်အနွယ်ဝင်များသည်၊ ဖူးစယေခလိုသားသမီးမျိုးနွယ်အုပ်စုဟုတချို့လူကြီးများက
ယုံကြည်ပြောကြသောကြောင့်ဖူးထို့မဲ့ပါသည်အချိန်ရောက်လာလျှင်၊ သူ၏ညီဖူးစယေခလို၏
သားသမီးအုပ်စုများဖြစ်သောယနေ့ကရင်အနွယ်ဝင်များထံကိုအမှန်တကယ်ပြန်လာလိမ့်မည်ဟု
ယုံကြည်စောင့်မျှော်ကြပါသည်။ ဖူးထို့မဲ့ပါ၏သားသမီးအနွယ်ဝင်များသည်ဘယ်လောက်များသလဲ
ဆိုလျှင်သူတို့ပြန်လာသည့်လမ်းမှာလှည်းဝင်ရိုးလောက်ကြီးတဲ့သံချောင်းကိုတယောက်တချက်တက်
နှိမ်းယုံနှင့်ဘဲသံလုံးကြီးဟာပြတ်သွားမယ်လို့ရှေးလူကြီးသူမများဆိုထားခဲ့ကြပါသည်။ လှည်း
ဝင်ရိုးလောက်ကြီးတဲ့ သံလုံးတောင်ပြတ်တယ်ဆိုရင်အရေအတွက်ဘယ်လောက်များမှာ
လဲဆိုတာပြောလို့မတတ်ဘူးပေါ့နော်။ ဖူးထို့မဲ့ပါပြန်လာခါနီး နမိတ်လက္ခဏာများမှာ -

- ၁။ လမ်းမကြီးများဖြစ်ပေါ်လာမည်။
 - ၂။ သစ်ကြက်ဖအပွင့်များပွင့်လာမည်။
 - ၃။ ကျောက်ကြတ်တူရွေးစကားပြောလာမည်။
- အထက်ပါနမိတ်များဖြစ်ပေါ်လာပြီးဆိုလျှင်ဖူးထို့မဲ့ပါပြန်လာလော့ပြီလို့ရှေးလူကြီးသူမများဆိုထားကြ
ပါသည်။

“ခေါင်းဆောင်သည်ရိုးသားဖြောင့်မတ်ရမည်။”

ရှေးအခါကတော့နက်တခုအတွင်း၌ငှက်ပေါင်းငါးရာနေထိုင်ခဲ့ကြ၏။ ထိုငှက်များသည်ခေါင်းဆောင်ရွေးချယ်တင်မြောက်ရန်အတွက်စုဝေဆွေးနွေးကြလေသည်။ ကျီးကန်းအပေါ်တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြလေသည်။ ထိုအချိန်၌ကျီးကန်းတကောင်သည်မိမိကိုယ်ကိုခေါင်းဆောင်အဖြစ်အဆိုတင်သွင်းခဲ့သောကြောင့်ငှက်အပေါင်းတို့သည်ချမှတ်ထားသည့်စည်းကမ်းချက်အတိုင်းခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူသည်သန်မာရိုးသား၊ ဖြောင့်မတ်တည်ကြည်သောစိတ်နှင့်တွေးတောကြံစီမှုကောင်းသောသူဖြစ်ရမည်။ ထို့ ပြင်ခေါင်းဆောင်ဆိုသည်မှာနေရာထိုင်ခင်းတွင်တည်မြဲစွာနေရမည်ဟုဆိုထား၏။ ကျီးကန်းကလည်းချမှတ်ထားသော စည်းကမ်းချက်နှင့်တကွ၊ ခေါင်းဆောင်ကောင်း တဦးဖြစ်အောင်ဆောင်ရွက်ပါမည်ဟုကတိပေးလိုက်သည်။ အခြားသောငှက်များကလည်းသူတို့၏ခေါင်းဆောင်အတွက်အစားအစာများလုံလောက်စွာရှာကျွေးပါမည်ဟုဆိုလေ၏။

ညပိုင်းတွင်ငှက်များသည် သူတို့၏ဘုရင်အတွက်အစားအစာများယူဆောင်လာခဲ့ပြီးအတူတကွစား

ကြလေသည်။ ညချိန်ရောက်တော့အတူတကွအိပ်ကြလေသည်။ ညအိပ်ချိန်ရောက်တော့
ဇီးကွက်တကောင်သည်သူ့ရဲ့ဘုရင်ကျီးကန်းကိုချောင်းကြည့်ရာ ဘုရင်ကျီးကန်းမှာမျက်စိဖွင့်လျက်
မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်နှင့်မအိပ်ဘဲညတိုင်းနေတတ်သည်ကိုတွေ့ရှိရသည်။

တစ်ညတွင်ငှက်ဘုရင်သည်မအိပ်ဘဲသစ်ပင်အောင်သို့ကြည့်ရာခွေးတကောင်မစင်စွန့်သည်ကိုတွေ့ရ၍
ခွေးချေးကိုသွားစားလေတော့သည်။ ဇီးကွက်ကဘုရင်ကိုအမြဲချောင်းကြည့်သဖြင့်ဤအချင်းအရာ
ကိုမြင်သောအခါ “ဘုရင် ချေးစား၊ ဘုရင်ချေးစား” ဟုအော်လေ၏။ ထိုအခါအတူတကွအိပ်သောငှက်
များလည်းနိုးကြကုန်၍ဘုရင်သည် သစ်ပင်ရင်းသို့ဆင်းပြီးခွေးချေးစားသည်ကိုမြင်ကုန်ကြလေတော့
သည်။ နောက်ဆုံးတွင်ဘုရင်ကျီးကန်းသည် ရိုးသားဖြူစင်ခြင်းမရှိသည့်အပြင်မိမိ၏ဂုဏ်သိက္ခာ
ကိုထိမ်းသိမ်းခြင်းမရှိသောကြောင့်ငှက်များကကျီးကန်း ကိုဘုရင်အဖြစ်မရပ်သိမ်းပြီး၊ ဤနေရာမှနှင်ထုတ်
လိုက်လေတော့သည်။

“နော်ဖဲဂေါ်အကြောင်း။”

တခါတုန်းကလင်မယားနှစ်ယောက်ရှိသတဲ့၊ သူတို့မှာသမီးလေးတစ်ယောက်ရှိပြီးသူ့နာမည်ကိုနော်ဖဲဂေါ်လို့ခေါ်သည်။ တစ်နေ့သ၌နော်ဖဲဂေါ် မိဘများချောင်းထဲမှာငါးသွားဖမ်းစဉ်နော်ဖဲဂေါ်ရဲ့အဖေကငါးတစ်ကောင်ဖမ်းမိသည်။ သူ့အမေကမိုးချုပ်ပြီးဖြစ်၍ “နော်ဖဲဂေါ်ပါးရေ၊ ဒီငါးတစ်ကောင်ကငါတို့သမီးတစ်ယောက်အတွက်လုံလောက်ပါပြီ။” ဟုသူ့ခင်ပွန်းကိုပြောတော့ “နော်ဖဲဂေါ် အမေရယ်၊ ဒီလိုမပြောနဲ့ငါတို့ငါးဖမ်းတာမရတော့ဘဲနေအုံးမယ်နော်” ပြောရင်းဆိုရင်းနောက်သူ့ခင်ပွန်းကငါးတစ်ကောင်ထပ်ဖမ်းမိပြန်တယ်။ ထိုအချိန်မှာသူ့မိန်းမကမိုးချုပ်ပြီးဖြစ်၍ “နော်ဖဲဂေါ် အဖေရေငါးဒီလောက်ရရင်ငါတို့သမီးအတွက်လုံလောက်ပါပြီ၊ ငါတို့အိမ်ပြန်ကြရအောင်” ဟုထပ်ပြောပြန်သည်။ သူ့ခင်ပွန်းကမကျေနပ်သောကြောင့် “အလား၊ နော်ဖဲဂေါ် အမေရယ် စကားအရမ်းမပြောနဲ့” ပြောရင်းဆိုရင်းငါးတစ်ကောင်ထပ်ဖမ်းမိပြန်သည်။ ယခုတခါတော့၊ သူတို့လင်မယားသည်ငါးသုံးကောင်

ရရှိနေပြီးဖြစ်၍မိုးလည်းတအားချုပ်နေပြီးဖြစ်သဖြင့်သူ့ဇနီးကအရင်အတိုင်းသာငြီးငြူပြန်တော့၏။ ဤတကြိမ်တွင်သူခင်ပွန်းက သူမကိုစိတ်တိုလာသဖြင့်ငါးများဖြင့်သူ့မိန်းမ၏ခေါင်းကိုခေါက်ပြီး “ဒီမိန်းမအပြောတော်တော်ခက်တယ်။ ကဲကွာ။” ဒေါသထွက်သောစကားဖြင့်ပြောတော့၏။ ထိုအခါ မထင်မှတ်ဘဲသူ့ဇနီးသည်လိပ်ပျော့တစ်ကောင်အသွင်ပြောင်းသွားပြီးရေချောင်းထဲကိုဆင်းသွား တော့သည်။ ထိုအခါနော်ဖဲဂေါ်၏ဖခင်သည်ဘာကိုမှစဉ်းစားမတတ်တော့သဖြင့်အိမ်သို့စိတ်ပျက် လက်ပျက်နှင့်ပြန်သွားတော့၏။

ဒီအချိန်မှာနော်ဖဲဂေါ်ကလေးကနို့မဖြတ်သေးပါ။ သူ့မိခင်၏နို့ကိုစို့တုန်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်နော်ဖဲ ဂေါ်လေးသည် သူ့အမေဘယ်ကိုသွားသွား၊ သူ့အမေပြန်လာမှာကိုသူ့အမြဲတမ်းဘဲစောင့်နေတတ်၏။ ယခုတကြိမ်နော်ဖဲဂေါ်လေး၏ ဖခင်ကတစ်ယောက်ထဲဘဲအိမ်ပြန်လာသည်ကိုတွေ့သောအခါ မိခင် ကိုမေးတော့၏။ “ဖေဖေရယ်၊ မေမေပြန်မလာသေးဘူးလား။” ဟုမေးတော့သည်။ သူ့အဖေက “နှင့်အမေလမ်းမှာ ထင်းပြန်ရှာလာမယ်၊ အဲဒါကြောင့်နဲ့နဲ့ကြာမယ်။” ဟုသူ့အဖေကသူ့ကိုလိမ်ပြော လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့်နော်ဖဲဂေါ်သည် သူ့မိခင်ဖြစ်သူပြန်လာမည်ကိုညနေမိုးချုပ်သည်အ ထိစောင့်နေတော့သည်။ ညဉ့်နက်လာတော့၊ သူမနို့အလွန်ဆာပြီးသူ့အမေကလည်းမပြန်လာသေးသ ဖြင့်၊ သူမ၏ဖခင်ဖြစ်သူကိုသုံးကြိမ်တိတိမေးတော့၏။ ထိုအခါသူ့မဖခင်က “သမီးရယ်အခုဖေဖေ ပြောမဲ့အဖြစ်အပျက်ကိုနားထောင်နော်။ မေမေနဲ့ဖေဖေတို့ငါးများနေစဉ်ဖေဖေကငါးတကောင်ရ လိုက်တယ်။ အဲဒါနှင့်မေမေကပလိုင်းထဲမှာထည့်ပြီး၊ သမီးအတွက်စားလို့ရပြီးလို့ ပြောပြီး အိမ်ပြန်ရန်ဖေဖေကိုခေါ်တယ်။ မေမေကထပ်ခါထပ်ခါအိမ်ပြန်မယ်လို့ပြောတော့ဖေဖေကသူ့ကိုစိတ် ဆိုးလာတယ်။ တကယ်တော့သမီးလေးက နို့မဖြတ်သေးတာကိုဖေဖေမေ့နေတော့ မေမေကနို့နာ တာဖြစ်မယ်၊ ဖေဖေကသူ့အလကားပြောတယ်လို့ထင်တော့သူ့ကိုဆူတယ်၊ ဘာဖြစ် လဲဆိုတော့ငါးရှာ တာမရတော့ဘဲနေမှာစိုးလို့ပါ။ ဒုတိယငါးတစ်ကောင်ရတော့ သူကအရင်လိုပြောပြန်တယ်၊ ငါးသုံး ကောင်ရတော့နှင့်အမေကပြန်မယ်ပြောပြန်တော့၊ ဖေဖေကစိတ်တိုလာတော့၊ သူ့ခေါင်းကို ငါးများနဲ့ခေါက်တော့တယ်။ တခါထဲနှင့်မေမေကလိပ်ပျော့တစ်ကောင်ဖြစ်သွားပြီးချောင်းထဲကိုခုန် ဆင်းပြီးပြန်မတက်လာတော့ဘူး” ဟုသူ့သမီးကိုဖြစ်ပျက်သောအကြောင်း အရာကိုအစမှအဆုံးအထိ ရှင်းပြတော့သည်။ နော်ဖဲဂေါ်ကသူ့အမေ၏ဖြစ်ပျက်သောအရာများကိုကြားသိ ပြီးတဲ့နောက်ဝမ်းနည်း စိတ်ပျက်စွာဖြင့်သူ့အမေရှိရာသို့သွားလေတော့သည်။

နော်ဖဲဂေါ်လေးသည်ချောင်းနွှေးမှာထိုင်ငိုပြီးသူ့အမေကိုစောင့်နေသည်။ ထိုအခါသူ့အမေသည် ကုန်းပေါ်မှာ တက်လာပြီးသူ့သမီးကိုနို့လာတိုက်၏။ ထိုအခါနော်ဖဲဂေါ် မိခင်သည်သူ့ကို “သမီးလေးရယ်၊ ဒီတခါ မေမေကလူ့အသွင်မဟုတ်တော့ဒါကြောင့်၊ သမီးနဲ့အတူပြန်နေလို့မရတော့ဘူး။ နင့်ဖေဖေ

မိန်းမအသစ်ထပ်ရမှာမေမေသိပ်စိုးရိမ်တယ်။ သူမိန်းမအသစ်ထပ်ရရင်သမီးကိုနှိပ်စက်မှာမေမေသိပ်စိုးရင်တယ်။ မေမေသမီးလေးကိုအရမ်းသနားတယ်။ ဒါပေမဲ့မေမေဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘူး။” ဟုပြော၏။ နော်ဖဲဂေါ်ကသူ့အမေထံသို့ သွားလည်ပြီးအိမ်သို့ပြန်လာလေသည်။ နော်ဖဲဂေါ်လေးသူ့အမေရှိသည့်နေရာကိုသိပြီးနောက်သူ့အမေထံသို့နေ့တိုင်းသွားလည်သည်။ သူ့အမေကလည်းသူ့ကိုနို့ဖြတ်တဲ့အထိနို့တိုက်ပေးပြီးစောင့်၊ အကျီတို့ကို ယှက်ပြီးသူ့သမီးကိုပေးလိုက်၏။

ထိုသို့မကြာမီနော်ဖဲဂေါ်၏ဖခင်သည်မိန်းမအသစ်တစ်ယောက်ရလေသည်။ ထိုမိန်းမသည်မုဆိုးမဖြစ်ပြီးသူ့မှာသမီးနှစ်ယောက်ရှိသည်။ သူ့သမီးနှစ်ယောက်သည်စိတ်ဖြူစင်သန့်ရှင်းပြီး၊ စေတနာရှိသောသူများမဟုတ်ပါ။ ထိုမုဆိုးမသည်နော်ဖဲဂေါ်အဖေကိုရပြီးနောက်ပိုင်းတွင်၊ နော်ဖဲဂေါ်လေးကိုကြည့်လို့ မရသည်သာမကနော်ဖဲဂေါ်အပေါ်စေတနာလုံးဝမရှိပါ။ နော်ဖဲဂေါ်လေး၏မိထွေးသည်နော်ဖဲဂေါ်ကိုအရမ်းနှိပ်စက်သည်။ သူမ၏ဖခင်သည်လည်းမိန်းမအသစ်ရရှိပြီးနောက်သူ့သမီးလေးကိုလုံးဝမစောင့်ရှောက်တော့ပါ။ မုဆိုးမစကားကိုသာနားထောင်ပြီးနော်ဖဲဂေါ် ကိုကြိုက်သလိုလုပ်ဖို့သူ့ခွင့်ပြုလိုက်သည်။ မိထွေးဖြစ်သူကသူ့အပေါ်ရက်စက်လွန်းတဲ့အတွက်ကြောင့်၊ နော်ဖဲဂေါ်ဘယ်တော့မှအဝတ်အစားကောင်းများမဝတ်ရပါ။ ကျွန်မတစ်ယောက်လိုဘဲအခိုင်းခံရလေသည်။ နော်ဖဲဂေါ်ကသူ့အမေထံသွားလည်ပြီး၊ သူမအပေါ်ဖြစ်ပျက်သောအရာများကိုသူ့အမေအားပြောပြပါသည်။ သူ့မိခင်သည်သူ့ကိုသနားသောကြောင့်ငွေဒင်္ဂါး၊ အကျီအဝတ်အစားများနှင့်စောင့်အကောင်းများကိုပေးလိုက်သည်။ သို့သော်သူမအိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အခါ၊ မိထွေးမုဆိုးမကသူ့မ၏မိခင်ပေးလိုက်သောပစ္စည်းအားလုံးကိုနော်ဖဲဂေါ် ခိုးလာသည်ဟုစွပ်စွဲပြီးမ၏ပစ္စည်းအားလုံးကိုလုယူပြီးတော့သူ့သမီးနှစ်ယောက်ကိုပေးသည်။ နော်ဖဲဂေါ်လေးကသူ့အမေသူ့ကိုပစ္စည်းတွေအမြဲပေးလာသော်လည်းသူမိထွေးမုဆိုးမကသူ့ဆီကခါတိုင်းလိုအကုန်လုံးလုယူ၏။

နော်ဖဲဂေါ်လေးကငယ်ငယ်ကတည်းကစပြီးအရွယ်ရောက်သည်အထိကံမကောင်းရှာဘူး။ သူကသူ့အမေထံမှာအမြဲတမ်းဘဲသွားငိုသည်။ သူ့အမြဲတမ်းဘဲပျောက်ပျောက်နေသဖြင့်မိထွေးမုဆိုးမကသူ့ကိုဘယ်သွားသလဲ၊ ဘာများလုပ်နေတာလဲဆိုတာကိုသိချင်၍သူ့သမီးနှစ်ယောက်အားသွားချောင်းကြည့်ခိုင်းသည်။ သို့ဖြင့်တစ်ရက်မှာမုဆိုးမသမီးနှစ်ယောက်သည်၊ နော်ဖဲဂေါ်သွားသည့်နေရာကိုသိကြောင်းသူတို့အမေကိုပြန်ပြောပြ၏။ ထို့ကြောင့်မိထွေးသည်၊ နော်ဖဲဂေါ် မိခင်လိပ်ပျော့အပေါ်မကောင်းတဲ့အကြံအစီများကိုကြံစိတော့၏။ တနေ့သ၌မုဆိုးမကမီးသွေးတုံးအပေါ် မှာဖီထိုင်ပြီးကြက်ဥတစ်လုံးကိုငုံထားပြီးနောက်သူ့ခင်ပွန်းအားလုပ်ကြံပြီးပြောပြသည် “ယောက်ျားရယ်၊ ငါ့မေးစေ့မှာပြည်တည်နာပေါက်တယ်၊ အဲဒါတော်တော်နာတယ်။ နောက်ငါ့ဖင်မှာလည်းပြည်တည်နာပေါက်တယ်။ ငါသေတော့မယ်၊ ငါဘာဖြင့်လဲဆိုတာကိုဟောတတ်တဲ့နတ်ဆရာဆီသွား ပြီးမေးပေးပါလား။

သူ့ခင်ပွန်းဖြစ်သူလည်းသူ့ဖုန်းနေမကောင်းသောကြောင့်၊ သူမခိုင်းသည့်အတိုင်းနတ်မင်းထံသို့သွားတွက်ပေးလေတော့သည်။ နတ်မင်းက “ခင်ဗျားမိန်းမဘာမှဖြစ်ပါဘူး။” ဟုဆိုသောကြောင့်သူ့ဖုန်းကိုနတ်ဟောသည့်အတိုင်းပင်ပြန်ပြောပြ၏။ မုဆိုးမကဒေါသဖြင့် “ငါရောဂါခံစားရတာသေမလောက်ဘဲ၊ ငါဘာမှဖြစ်ဘဲနေမလား။” ထိုနောက်သူမသည်နော်ဖဲဂေါ် ကိုနောက်တစ်ခါထပ်ခိုင်းပြန်တော့၏။ နော်ဖဲဂေါ်ကလည်းနတ်မင်းဆီမိထွေးခိုင်းလိုက်သည့်အတိုင်းသာသွားမေးပြန်၏။ နတ်မင်းကထိုမိထွေး၏ကြံစီမှုကိုသိသဖြင့် “နင့်အဖေငါဆီကိုတစ်ခါလာပြီးပြီး၊ ဒါပေမဲ့သူ့ကိုပေါ်ပေါ်ထင်ထင်ငါဘာမှပြောပြဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့နင့်မိထွေးမုဆိုးမက “နင့်အဖေလိပ်ပျော့ရဲ့အသားကိုစားချင်လို့၊ နေမကောင်းဟန်ဆောင်၍အကြံတွေထုတ်ပြီးသူကကြက်ဥငုံထားပြီးမီးသွေးလည်းသူ့ဖင်မှာဖိထိုင်ထားတယ်။ သူဘာမှဖြစ်ဘူး၊ သူ့ကိုဘာမှပြန်မပြောနဲ့။” နော်ဖဲဂေါ်ကသူ့မိထွေး မုဆိုးမကိုနတ်မင်းကအကြောင်းရင်းကိုပြောပြခိုင်းတော့သူ့ဖခင်ပြန်လာပြောသလိုဘဲသူ့မိထွေးမှာဘာရောဂါတခုမှမရှိဘူးဟုပြန်ပြောပြသည်။ မိထွေးကမကျေနပ်စွာဖြင့် “ငါဒီလောက်ရောဂါခံစားနေရတာဘာမှဖြစ်ဘဲ ဟုတ်ပါ့မလား၊ ဒီကောင်မစုတ်ကလေးခိုင်းစားလို့ကိုမရဘူး။ နင့်အဖေနဲ့နင့်အတူတူဘဲခိုင်းစားလို့မ ရဘူး။” နောက်ဆုံးမှာတော့မိထွေး မုဆိုးမသည်သူ့သမီးနှစ်ယောက်ကိုလွှတ်လိုက်ပြန်တော့သည်။ “သမီးတို့ရေ နတ်မင်းဆီကိုလမ်းတဝက်သွားပြီးလူတိုင်းရှုံ့ရှုံ့မှာဒီလိုပြန်လာပြောပါ။” မိထွေးမုဆိုးမ၏သမီးနှစ်ယောက်အိမ်ကိုပြန်ရောက်တဲ့အခါ မိခင်ပြောခိုင်းသည့်အတိုင်းသူတို့နှစ်ယောက်သည် “ငါတို့အဖေနေမကောင်းလို့ လိပ်ပျော့ဖြစ်သွားတဲ့နော်ဖဲဂေါ်အမေရဲ့အသားကိုစားရမှရောဂါပျောက်မယ်လို့နတ်မင်းကပြောတယ်။” ဟုပြန်လာပြောကြသည်။

အဲဒီအချိန်ကြာတော့မုဆိုးမသည်သူငုံထားတဲ့ကြက်ဥကိုကိုက်ပြီးမျိုချလိုက်တော့သည်။ ပြီးနောက်သူ့ဖင်ဖိထိုင်ထားတဲ့မီးသွေးကိုကြေအောင်လုပ်လိုက်၏။ မီးသွေးကြေအသံ “ဖရဲ၊ ဖရဲ” ထွက်လာတော့သည်။ ထို့အခါမုဆိုးမက “ဒီတခါ တော့ထူးခြားတယ်၊ ငါ့သမီးအရင်းကိုခိုင်းတာအကျိုးပိုရှိတယ်၊ အခုငါ့ရောဂါသက်သာလာပြီ။” ထို့နောက်သူမသည် သူ့ခင်ပွန်းနော်ဖဲဂေါ်ဖခင်နှင့်သူမ၏သမီးနှစ်ယောက်တို့သည် နော်ဖဲဂေါ်အမေလိပ်ပျော့နေသောနေရာသို့သွားကြတော့၏။ ရေအောက်တွင်ရှိနေသောနော်ဖဲဂေါ်အမေက သူ့သမီးမဟုတ်မှန်းသိ၍ကုန်းပေါ်သို့မတက်လာပါ။ ထို့ ကြောင့်သူတို့သည် နော်ဖဲဂေါ်လေးကိုအတင်းပြန်ခေါ်၍သူ့အမေကိုကုန်းပေါ်သို့ခေါ်တက်ခိုင်းစေသည်။ သို့သော် နော်ဖဲဂေါ်လေးကသူ့အမေကိုသနားသောကြောင့်သူ့အမေအသက်ခံရမှာစိုးရိမ်လို့သူမသွားပါ။ ဖခင်ဖြစ်သူနှင့်မိထွေးတို့အတင်းခိုင်းသော်လည်းသူလုံးဝမသွားပါ။ ထို့ကြောင့်ဆူးကိုင် များဖြင့်သူ့ဖခင်၊ မိထွေးနှင့်သူ့သမီးနှစ်ယောက်ကသူ့ကိုဆူးပင်များကျိုးသည်အထိရိုက်ပုပ်ကြတော့၏။ နော်ဖဲဂေါ် လေးက ဘယ်လောက်ဘဲနာကြင်သော်လည်းရိုက်ဒဏ်ကိုသူ့အမေအသက်အတွက်သူခံသည်။ ဝေဒနာကိုမခံစားနိုင်သည့်နောက်ပိုင်းသူ့အမေဆီသွားပြီးသူမငိုကြွေးလေသည်။ ထိုအခါ၌ဘဲသူ့မိခင်က၊ တဦး

တည်းချစ်သောသမီးလေးဘာများဖြစ်သလဲဆိုပြီးကုန်းပေါ်မှာလာကြည့်ရန်၊ တက်လာတော့သည်။

ထိုအခါမထင်မှတ်ဘဲသူမ၏မိထွေးကသူ့အမေကိုလှုံနှင့်ပစ်ပြီးအိမ်သို့ပြန်ယူလာသည်။ အလွန်စေတနာမရှိသောမိထွေးသည်။ လိပ်ပျော့လေးကိုပုလင်းထဲမှာထည့်ပြီးအိမ်သို့ယူသွားရန်နော်ဖဲဂေါ်ကိုသယ်ခိုင်းပါလိုက်သည်။ နော်ဖဲဂေါ် သူ့အမေအိမ်သို့ပြန်သယ်သွားသည့်အခါ၊ မိခင်ကသူ့ကိုအမှာစကားများပြော၏။ “သမီးရေ၊ အခြားသူများအမေအသားကိုစားရင်လည်း၊ သမီးကအမေကိုမစားနဲ့နော်၊ ပြီးတော့အမေရဲ့အရိုးတွေကိုစုစည်းပြီးအိမ်ဘေးမှာသွားထားပါ။” အိမ်ပြန်ရောက်တော့မိထွေးသည် နော်ဖဲဂေါ်ကိုခေါ်၍လိပ်ကိုအိုးထဲမှာထည့်ပြီးပြုတ်ခိုင်းတယ်။ သူမကမီးဖိုအောက်မှာမီးပြင်းပြင်းထည့်သေသောအခါ သူ့အမေက “အရမ်းပူတယ်သမီးရယ်။” ဟုသူ့ကိုတိုးတိုးလေးအသံဖြင့်ပြောသည်။ ထိုသို့ကြားရသောအခါ နော်ဖဲဂေါ်ကထင်းကိုလျှော့လိုက်ပြီးရေအေးသွားသည့်အခါသူ့အမေက “သမီးရယ်၊ ရေအရမ်းအေးဒါပဲ။” ဟုပြောသောအခါသူမကထင်းကိုတိုးထည့်ပြန်တော့သည်။ သူမသည်မီးကိုထည့်လိုက်၊ လျှော့ လိုက်လုပ်တော့ရေနှေးကတစ်ခါမှမဆူတော့သဖြင့်သူ့မိထွေးကမိမိကိုယ်တိုင်လာပြုတ်မည်ဟုပြောပြီးထင်းကိုများများထည့်လေတော့သည်။

မိထွေးဖြစ်သူထင်းများများထည့်တော့၊ နော်ဖဲဂေါ်အမေလိပ်ကြီးက “သမီးရေ ရေအရမ်းပူတယ်။” ဟုပြောတော့မုဆိုးမက “ပူလားအေးလားငါမသိဘူး။” ဆိုပြီးများပိုပြီးထည့်တော့ရေကအလွန်ပူပြီးဆူသောအခါ၊ လိပ်မကြီးခမျာသေတော့သည်။ ဤသို့ဖြင့်လိပ်ဟင်းချိုကျက်သွားတော့သည်။ လိပ်ဟင်းချိုအိုးကျက်တော့နော်ဖဲဂေါ်ဖခင်၊ မိထွေးနှင့်သူ့သမီး နှစ်ယောက်သည်လိပ်ဟင်းကိုစားကြတော့သည်။ သူတို့သည်နော်ဖဲဂေါ်ကိုလာစားရန်ခေါ် ကြသော်လည်း၊ မိခင်မှာကြားထားသည့်အတိုင်းနော်ဖဲဂေါ်လေးသူ့အမေလိပ်ကြီးကိုလုံးဝမစားပါ။ ထိုအခါမိထွေးက “မစားရင်ကောင်းတာပေါ့၊ အကုန်သက်သာတယ်။” ဟုပြော၏။ မိသားစုတို့သည်အမေလိပ်ကြီး၏ဟင်းချိုကိုစားပြီးနောက်နော်ဖဲဂေါ်သည်မိခင်ရဲ့အရိုးကိုစုပြီးအိမ်ဘေးမှာမိခင်မှာထည့်အတိုင်းသွားထားလေသည်။

နောက်များမကြာမှီ သူ့မိခင်ရဲ့အရိုးစုများနေရာတွင်ငွေပန်းတစ်ပင်နှင့်ရွှေပန်းတစ်ပင်ပေါက်လာတော့သည်။ တနေ့မှာဘုရင်ကြီးကထိုငွေပန်းနှင့်ရွှေပန်းကို၊ သူတိုင်းပြည်မှာရှိသောပြည်သူလူထုများကိုလာနှုတ်ခိုင်းသည်။ ဘု ရင်ကြီးကတိုင်းပြည်မှရှိသောလူထုများအထဲမှာတစ်ယောက်ယောက်ကထိုငွေပန်းနှင့်ရွှေပန်းကိုနှုတ်ပေးလို့ရလျှင်မိန်းကလေးဆိုရင်၊ ချွေးမအဖြင့်တော်မယ်၊ ယောက်ျားလေးဆိုရင်သားမက်အဖြင့်တော်မယ်။” ဟုကြော်ငြာလိုက်လေသည်။

ထိုသတင်းကိုကြားသောအခါနော်ဖဲဂေါ် မိထွေးကသူ့သမီးနှစ်ယောက်အားထိုပန်းပင်များကိုသွားနှုတ်

ခိုင်းလေသည်။ သူ့သမီးနှစ်ယောက်ကလည်းအားအကုန်ထုတ်ပြီး၊ ကြိုးစားပြီးနှုတ်သော်လည်း နှုတ်မရပါ။ တိုင်းသူပြည်သားများအားလုံးကလာရောက်နှုတ်ကြသော် လည်းပန်းပင်ကိုနှုတ်လို့ မရကြပါ။ ထို့ကြောင့် ဘုရင်ကြီးက “ငါတို့တိုင်းပြည်မှာတစ်ယောက်ယောက်ရှိသေးသလား။” ဟုမေး၏။ လူစုအ တွင်းမှလူတစ်ယောက်က “ဘုရင်ကြီးရေ၊ အပျိုမတစ်ယောက်ကျန်သေးတယ်။ သူကညစ်ပတ် စုတ်ပေသောကြောင့်ဒီမှာမလာရဲဘူး။” ဟုဘုရင့်ကိုတင်ပြသည်။ ဘုရင်ကြီးကသူမကိုအဝတ်အစား ကောင်းပို့ပေးပြီးဝတ်ခိုင်းစေသည်။ ပြီးတော့ဘုရင်ကြီးထံသို့လာခိုင်းရန်လည်းမှာကြားလိုက်၏။

နော်ဖဲဂေါ်လေးက၊ ဘုရင်ထံရောက်ရှိသွားသောအခါသူမသည်ငွေပန်းနှင့်ရွှေပန်းများကိုစတင်နှုတ် လိုက်တော့သည်။ သူမမနှုတ်သေးခင်သူမိခင်ကို “အမေရေသမီးပန်းပင်ကိုနှုတ်တော့မယ်နော်။” ဟုပြောပြီးရွှေပန်းပင်ကိုအယင်နှုတ်လေသည်။ ငွေပန်းတပင်ရှိသေးသဖြင့်နော်ဖဲဂေါ်လေးကသူ့အ မေကိုပထမအတိုင်းသာပြောပြန်၏။ ထို့နောက်သူမသည်ငွေပန်းပင်ကိုပါ၍နှုတ်လိုက်လေသည်။ သူမသည်သူ့အမေကိုခွင့်တောင်းသဖြင့်ပန်းများကိုလွယ်ကူစွာနှုတ်၍ရလေသည်။ ဘုရင်ကြီး ကလွန်စွာကျေနပ်၊ အားရသဖြင့်နော်ဖဲဂေါ်လေးကိုသူ့ နန်းတော်သို့ခေါ်သွားပြီးသူးသားတော်လေးနှင့် ထိန်းမြားပေးလေတော့သည်။

နောက်ဖဲဂေါ်သည်၊ ကလေးတစ်ယောက်မွေးဖွားပြီးနောက်သူ့မိထွေးမုဆိုးမသည်နော်ဖဲဂေါ် အားဖ ခင်သေသွားပြီ၊ အမြန်ဆုံးပြန်လာပါဟုနော်ဖဲဂေါ်ကိုလိမ့်ခေါ်လေသည်။ နော်ဖဲဂေါ်ကသူ့ဖခင်တကယ် သေဆုံးသွားပြီးဟုထင်သောကြောင့်၊ သူ့သားလေးကိုသူ့ယောက်ျားနှင့်ထားခဲ့ပြီးသူ့ဖခင်ဆီသို့သူ ခဏပြန်သွားမည်ဟုပြောလေသည်။ မိထွေးမုဆိုးမကနော်ဖဲဂေါ်အိမ်သို့ ပြန်မရောက်ခင်သူမ၏ခင်ပွန်း ကိုပုန်းခိုင်းပြီးငှက်ပျောတုံးကိုလူသေအလောင်းပမာစောင်နှင့်ခြုံပေးထားလေသည်။ နော်ဖဲဂေါ်အိမ် ရောက်သောအခါ သူ့မိထွေးမုဆိုးမကစောင်နှင့်ခြုံထားတဲ့ငှက်ပျောပင်ကိုညှန်ပြပြီးဝမ်းနည်းစွာငိုကြွေး နေသည်။ နော်ဖဲဂေါ်ကသူ့ဖခင်၏မျက်နှာဖွင့်ကြည့်မည်လုပ်တော့မုဆိုးမကဖွင့်ကြည့်ရန် နည်းအမျိုးမျိုး ဖြင့်တားလေသည်။ နောက်တော့မုဆိုးမကရေနွေးတစ်အိုးပြုပြီးနော်ဖဲဂေါ်ကိုရေချိုးပေးမည်ဟုလိမ့်ပြော သည်။ သို့ဖြစ်၍နော်ဖဲဂေါ်၏လက်စွပ်၊ ဆွဲကြိုး၊ နှားကပ်များ ချွတ်ခိုင်းပြီးအဝတ် အစားလဲလိုက်ရန်ခိုင်း လေသည်။ နော်ဖဲဂေါ်ရေမချိုးခင်မှာ၊ သူမ၏နှားကပ်၊ ဆွဲကြိုး၊ လက်ကောက်များကိုမိထွေးမုဆိုးမကအား လုံးယူပြီးအောက်သို့ပစ်ချပြီးနော်ဖဲဂေါ်ကိုသွားကောက်ခိုင်းလေသည်။ နော်ဖဲဂေါ်ကမိထွေးမုဆိုးမ၏ အကြံအစီကိုမသိသောကြောင့်စိတ်ဖြူစင်သန့်ရှင်းစွာဖြင့်၊ သူမ၏ပစ္စည်းများကိုအိမ်အောက်မှာဆင်း ကောက်လေသည်။ ထိုအချိန်၌ဆူပွက်နေသောရေနွေးကိုနော်ဖဲဂေါ်ပေါ်သို့လောင်းချသဖြင့် သူမခံနိုင်တော့ဘဲအသက်ထွက်သေဆုံးသွားတော့သည်။

နော်ဖဲဂေါ်သေပြီးနောက်ပိုင်းတွင်၊ သူ့မိထွေးမုဆိုးမကသူ့သမီးလေးကိုနော်ဖဲဂေါ်အဝတ်အစားများနှင့်ပစ္စည်းများကိုဝတ်ဆင်ခိုင်းပြီးနော်ဖဲဂေါ်၏အစေခံများနောက်၊ နန်းတော်ရှိရာသို့လိုက်သွားခိုင်းလေသည်။ အစေခံများမှာလည်းသူတို့၏သခင်မနော်ဖဲဂေါ်ဟုထင်သဖြင့်ဆင်ပေါ်တက်စီးရန်လျှောက်တင်လေသည်။ ဆင်ကြီးကသူ့သခင်မနော်ဖဲဂေါ်မဟုတ်မှန်းသိသောကြောင့်အဝေးမှထွက်ပြေးလေသည်။ ဆင်ဦးစီးကဆင်ကြီးဘာဖြစ်နေမှန်းအကြောင်းကိုမသိသဖြင့်ဆင်ကိုအချိန်ဆွဲပြီးချော့မော့ရတော့သည်။ နောက်ဆုံးတွင်ဆင်သခင်အစစ်မဟုတ်သော်လည်းသူ့ပေါ်တက်စီးခွင့်ပေးပြီးနန်းတော်ရှိရာသို့ပြန်သွားတော့သည်။

နန်းတော်သို့ရောက်သောအခါမှာ၊ နော်ဖဲဂေါ်၏ခင်ပွန်းသည် ဇနီးသည်အရင်းမဟုတ်မှန်းသိလေသည်။ ထို့ကြောင့်ထိုပါလာသောမိန်းမ သည်သူ့ဇနီးသည်မဟုတ်ကြောင်းပြောလေသည်။ သို့သော်မုဆိုးမသမီးကလိမ်လည်ပြီးသူသည်နော်ဖဲဂေါ်အစစ်အမှန်ဖြစ်ကြောင်းပြောလေသည်။ ဘယ်လောက်ပင်ပြောသော်လည်းသားတော်လေးသည်၊ သူ့ကိုမယုံသဖြင့်သူမအား မချစ်နိုင်ဘူးဟုဆိုလေသည်။ ထို့အပြင်သားလေးလည်းသူ့မိခင်မဟုတ်မှန်းသိသဖြင့်လုံးဝသူမကိုချစ်ခင်မြတ်နိုးသောစိတ်မရှိပါ။ သားတော်လေးကဇနီးဖြစ်သူနော်ဖဲဂေါ်၏အကြောင်းကိုဘဲတွေးတောနေသည်။ သားလေးကလည်းသူ့မိခင်နော်ဖဲဂေါ်ကိုတမ်းတပြီးမကြာခဏမိခင်ကိုမေးလေသည်။

နော်ဖဲဂေါ်သေသွားပြီးနောက်ငှက်တစ်ကောင်ဖြစ်သွားလေသည်။ တစ်ရက်တွင်နော်ဖဲဂေါ် ၏ခင်ပွန်းဖြစ်သူနှင့်သားလေးတို့ကဖခင်ဘုရင်ကြီးနှင့်အတူထိုင်စကားပြောကြသောအချိန်မှာ၊ နော်ဖဲဂေါ်မှဖြစ်လာသောငှက်ကလေးသည်၊ အဝတ်လှမ်းတဲ့ကြိုးတန်းပေါ်မှာလာနားသတဲ့။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူကထိုငှက်ကိုလှမ်းတွေ့လိုက်သောအခါသူ့ဇနီးဖြစ်သူနော်ဖဲဂေါ်ကိုသတိရပြီးဒီလိုပြောသတဲ့ “ငှက်လေးရယ်၊ သင်ဟာကျွန်တော်မိန်းမဝိညာဉ်ဖြစ်ရင်ငါ့လက်ဝါးပေါ်မှာလာနားပါ” ဟုပြောလေသည်။ ထိုအခါငှက်ကလေးကသူ့လက်ဝါးပေါ်မှာလာနားလေသည်။ ထို့ကြောင့်ထိုငှက်ကလေးသည်၊ သူ့ဇနီးသည်၏ဝိညာဉ်အစစ်အမှန်ဟုထင်မှတ်လေတော့သည်။ ထိုအခါသားတော်လေးသည်အလွန်ပျော်ရွှင်သဖြင့်သူ့ရဲ့ပူဆွေးသောသောကမှုများပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။ သူ့သားကလည်းထိုငှက်ကလေးကိုအလွန်ချစ်မြတ်နိုးလေသည်။

မုဆိုးမရဲ့သမီးကထိုအဖြစ်အပျက်ကိုသိသွားသောအခါ၊ အရမ်းဒေါသထွက်တော့၏။ တစ်နေ့မှာ၊ မထင်မှတ်ဘဲသားတော်လေးအိမ်နောက်ဖေးမှာသွားတဲ့အချိန်မုဆိုးမသမီးသည်၊ စိတ်ကောက်စွာဖြင့်သူ့သားလေး၏မျက်စိတစ်ဖက်ကိုကမ်းအောင်လုပ်လိုက်ပြီး၊ ငှက်ကလေး၏လည်ပင်းလှိုမ်ချိုးပြီးငှက်ကိုမီးဖိုပေါ်တွင်ကင်စားလိုက်လေ၏။ ဘုရင့်ရဲ့သားတော်ပြန်လာသောအခါ၊ စိတ်ထားဆိုးဝါးသောမုဆိုးမသမီးက၊

“ဒီငှက်ကရှင့်သားရဲ့မျက်လုံးတစ်ဖက်ကိုကမ်းအောင်လုပ်လိုက်တဲ့အတွက်၊ ကျွန်မဒီငှက်ကိုသတ်လိုက်တယ်။” ဟုလိမ်ပြောလေသည်။ ဘုရင့်သားတော်ကထိုစကားကိုကြားသောအခါ၊ ကောင်းကောင်းစဉ်းစားရန်အချိန်မဆွဲတော့ဘဲ၊ အရမ်းဒေါသဖြစ်ပြီးငှက်ကင်ကိုလွှင့်ပစ်လိုက်တော့သည်။ ထိုငှက်ကင်သည်မြို့၏ထောင့်အစွန်ဆုံးမှာရှိသောအဖွားအိုမုဆိုးမ၏အိမ်သာပေါ်သို့လွှင့်ကျပြီးပန်းသီးတစ်လုံးအသွင်ဖြစ်သွားလေ၏။ တစ်နေ့တွင်၊ အဖွားအိုအိမ်သာသွားသောအချိန်၌၊ “အဖွားရယ်၊ သမီးကိုထိမယ်။” ဟုအသံကိုအံ့သြစွာကြားရလေသည်။ ထိုအခါအဖွားအိုကအသံကြားရာနေရာကိုရှာကြည့်လိုက်ရာမထင်မှတ်ဘဲပန်းသီးတစ်လုံးကိုတွေ့လိုက်သဖြင့်ထိုပန်းသီးကိုအိမ်သို့ပြန်သယ်ယူလာလေသည်။

အဖွားအိုကအပြင်မှာအလုပ်သွားလုပ်ပြီးအိမ်ပြန်လာသောအခါ၊ အိမ်၌လုပ်ရန်အလုပ်များ အဆင်သင့်လုပ်ထားပြီးသားတွေ့ရတော့သူအရမ်းအံ့သြပြီးဘေးပတ်ဝန်းကျင်အိမ်တွေ့ကို၊ တစ်ယောက်ယောက်ကလာလုပ်ပေးသလားဟုလိုက်မေးတော့၏။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်အိမ်မှာလူများက “အဖွားအိမ်ကိုတယ်သူမှအလုပ်သွားလုပ်မပေးဘူး။” ဟုပြန်ပြောကြသည်။ ထိုအခါအဖွားအိုသည်နတ်မင်းထံသို့သွားမေးလေသည်။ နတ်မင်းကအဖွားအိုကို “ရှင်အိမ်မှာတခုခုထားပါသလား၊” ဟုမေးသောအခါအဖွားအိုကမိမိပန်းသီးတစ်လုံးကအိမ်မှာထားသည်ကိုသတိရပြီးနတ်မင်းအားပြောပြလေသည်။ ထိုအခါနတ်မင်းက “နင့်အိမ်မှာရှိတဲ့ပန်းသီးကဘဲနှင့်အတွက်အိမ်အလုပ်များကိုအကုန်လုံးလုပ်ပေးတယ်။ နင်သူ့ကိုတွေ့ချင်ရင်၊ နင့်အိမ်မှာရှိတဲ့ရေပုံးရဲ့ဖင်ကိုဖောက်လိုက်ပါ။ မနက်အစောကြီးထ၊ ထမင်းနှင့်ရေများကိုထုတ်၊ ခွေးကိုခေါ်ပြီးခရီးထွက်ဟန်ဆောင်ပါ။ အဲဒီလိုလုပ်ပြီးရင်အိမ်တံခါးအနောက်မှာပုန်းပြီးပန်းသီးကိုချောင်းကြည့်ပါ။ အဲဒီအခါမှာမိန်းကလေးတစ်ယောက်ပန်းသီးထဲကနေထွက်လာပြီးနှင့်အတွက်အလုပ်များကိုလုပ်ပေးမယ်။” ထိုသို့ပြောပြသည်သာမကနတ်မင်းကအဖွားအိုကို “နောက်သူ့ရေသွားခပ်တဲ့အချိန်မှာသူ့ရဲ့အခွံကိုမီးထဲထည့်ပြီးရှို့လိုက်ပါ။ သူပုံးနေလို့မရတော့ပါ။” ဟုလည်းမှာလိုက်၏။

အဖွားအိုကနတ်မင်းပြောသမျှအရာအားလုံးကိုမှတ်ထားပြီးအိမ်ကိုပြန်လာပြီး၊ နော်ဖဲဂေါ်ပန်းသီးခွံအပြင်သို့ထွက်ပြီးရေသွားခပ်သည့်အချိန်မှာအဖွားအိုကသူ့ရဲ့အခွံများကိုမီးထဲထည့်ရှို့လိုက်လေသည်။ ထိုအချိန်တွင်နော်ဖဲဂေါ်သည်ရေခပ်ရာ၌တခါမှရေပုံးမပြည့်တော့သဖြင့်သူမသည်ရေပုံးကိုစစ်ဆေးကြည့်ရာ၊ ရေပုံး၏အပေါက်ကိုတွေ့ရှိသဖြင့်သူမ၏လက်ဖြင့်ပိတ်ပြီးအိမ်သို့အမြန်ဆုံးပြန်လေသည်။ အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ၊ သူ့အခွံများကိုမီးထဲရှို့နေသောအဖွားအိုကိုတွေ့သဖြင့်အဖွားအိုကိုဤသို့ပြောလေသည်။ “အဖွားရယ်၊ သမီးရဲ့အခွံတွေကိုဘာဖြစ်လို့မီးနဲ့ရှို့လိုက်ရသလဲ။ အခုသမီးဘယ်မှာသွားနေရတော့မှာလဲ။” အဖွားအိုက “မြေးမလေးရယ်အဖွားနဲ့အတူတူထင်ထင်ပေါ်ပေါ်နေပေါ့၊ အဖွားလည်းတစ်ယောက်ထဲနေလို့မပျော်ဘူး။” ထို့နောက်နော်ဖဲဂေါ်သည်အဖွားအိုနှင့်အတူတကွပေါ်ပေါ်ထင်ထင်နေလေသည်။

အဖွားအိုကလည်းသူမကိုဘယ်မှမသွားစေဘဲအိမ်ထဲမှာသာနေပြီးအလုပ်လုပ်ခိုင်းလေသည်။ တစ်နေ့သ၌နော်ဖဲဂေါ်၏သားလေးသည်အဖွားအို အိမ်အောက်မှာသူငယ်ချင်းများနှင့်အတူဆော့ကစားနေသည်ကိုတွေ့ရလေသည်။ ထိုအခါသူမလွယ်အိတ်ယက်နေသောချည်လုံးကိုအောက်သို့ပြစ်ချလိုက်ပြီးကလေးများ ကိုကောက်ပေးရန်ခိုင်းလေသည်။ ထိုအခါသူမ၏သားလေးသည်သူ့ကိုလာလှမ်းပေးလေသည်။ သို့သော်သူမ၏မျက်နှာကိုသားလေးမတွေ့လိုက်ရပါ။ ထို့ကြောင့်သူမနောက်တကြိမ်ချည်လုံးကိုပစ်ချလိုက်ပြန်သည်။ ပြီးတော့သူမကသားဖြစ်သူကို “သားလေးရယ်အဒေါ် ကိုလှမ်းပေးတာအဒေါ် ရဲ့မျက်နှာမှမကြည့်ဘဲဘယ်လိုလုပ်ပြီးလှမ်းယူလို့ရမှာလဲ။” ထိုအခါချည်လုံးကိုလှမ်းပေးလိုက်သည့်သားလေးကသူမအားလှည့်ကြည့်လိုက်တော့သည်။ ချက်ချက်သင်သားလေးကသူ့အမေကိုသူမှတ်မိသဖြင့်အဖွားအို၏အိမ်ပေါ်ရှိသူ့မိခင်ထံသို့တက်သွားလေတော့သည်။ ဤအကြောင်းကိုသားလေးသည်သူ့ဖခင်အားအကြောင်းစုံပြန်ပြောပြလေသည်။

ထိုအခါနော်ဖဲဂေါ်၏ခင်ပွန်းညီနှင့်သားလေးနှစ်ယောက်တို့သည်မိခင်နေသောအဖွားအိုအိမ်သို့သွားပြီးသူ့သားလေးသူငယ်ချင်းများနှင့်ဆော့ကစားသည်ကိုသွားကြည့်လေသည်။ အဖွားအိုသည်ဘုရင့်သားတော်ကသူ့ဖနီးနော်ဖဲဂေါ် ကိုပြန်ခေါ်မည်မှန်းသိသောကြောင့်သူမ၏အိမ်တစ်အိမ်လုံးကိုညစ်ပတ်အောင်လုပ်ပြီးရေအိုးကိုအိမ်အောက်မှာသွားထားလေ၏။ နောက်အဖွားအိုက “အရှင်သားတော်ရယ်ရေသောက်ချင်ရင်အဖွားယူလာတဲ့ရေကိုသာသောက်ပါ။ အရှင်အိမ်ပေါ်တက်ရန်မသင့်တော်ပါ။ အဖွားအိမ်ကအလွန်ညစ်ပတ်ပြီးကြက်ချီးများနဲ့ပြည့်နက်နေတယ်။” ထိုအခါဘုရင့်သားတော်က “အဖွားရယ်၊ ဒီနေ့ကစပြီးအဖွားအိမ်ဟာကျွန်တော်အိမ်ဖြစ်ရစေမယ်။ ကျွန်တော့်နန်းတော်ကိုလည်းအဖွားအိမ်လိုထားရမယ်နော်။ အဖွားအိမ် ကိုငါအမြဲတမ်းဘဲလာမယ်။ အဖွားတားလို့လဲရမှာမဟုတ်ဘူး၊ သိလား။” ထိုသို့ပြောပြီးနောက်သားတော်သည်၊ အဖွားအိမ်ပေါ်သို့အခွင့်မရဘဲနှင့်သူတက်သွားတော့သည်။ ပြီးနောက်သူ့ဖနီးနော်ဖဲဂေါ်ကိုနန်းတော်သို့ပြန်ခေါ်သွားသည်သာမကအဖွားအိုကိုလည်းပြန်ခေါ်သွားလေ၏။ အိမ်သို့ရောက်သောအခါခါးနှစ်လက်ကိုယူပြီး၊ ထိုခါးများသည်ရိုးရိုးခါးတစ်လက်နှင့်ကြေးခါးတစ်လက် ဖြစ်၏။ ရိုးရိုးခါးကသူ့ဖနီးနော်ဖဲဂေါ်ကိုပေးပြီးကြေးခါးကတော့မုဆိုးမသမီးကိုပေး၏။ ခါးပေးလိုက်ပြီးသော အခါမုဆိုးမသမီးက “ငါ့ယောက်ျားကငါ့ ကိုချစ်လို့ကြေးခါးတစ်လက်ပေးတယ်။” ဟုကြားဝါပြောဆိုလေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ခါးရပြီးသည်နောက် ဆံပင်ခုတ်ဖြတ်ပြင်လုပ်လေသည်။ နော်ဖဲဂေါ်ကသူ့ဆံပင်ကိုဖြန့်ထားပြီးမုဆိုးမသမီးကိုအရင်ခုတ်ခိုင်းလေသည်။ မုဆိုးမသမီးကတစ်ချက်နှစ်ချက်ခုတ်ပြီးသည့်အခါ၊ သူမခါးပျက်စီးပြီးဖြတ်လို့မရတော့ပါ။ နော်ဖဲဂေါ်၏ဆံပင်လည်းတစ်ချောင်းလေးမှမပြတ်ပါ။ ထို့နောက်မုဆိုးမသမီးကသူ့ဆံပင်ကိုဖြန့်ပြီးနော်ဖဲဂေါ်ကိုခုတ်ခိုင်း၏။ နော်ဖဲဂေါ်ခါးကသံချေးများတက်ပေမဲ့လည်းသူမ၏ခါးကအရမ်းထက်သည်ဖြစ်၍နော်ဖဲဂေါ်လေးကတစ်ချက်လေးခုတ်လိုက်သောအခါမုဆိုးမသမီးဦးခေါင်းပြတ်သွားပြီးသေသွားလေတော့သည်။

မုဆိုးမသမီးသေသွားပြီးနောက်ကသူမရဲ့ဦးခေါင်းကိုနော်ဖဲဂေါ်သည်စဉ်းအိုးထဲမှာထည့်ပြီးသူ့မိထွေးမုဆိုးမအိမ်သို့အစေခံများအားသွားပို့ခိုင်းလေသည်။ အစေခံတွေသွားပို့သောအခါအစေခံတစ်ယောက်က “ခင်ဗျားတို့သမီးခင်ဗျားတို့အတွက်ငါးချဉ်တစ်အိုးပို့ပေးလိုက်တယ်။” ဟုပြောပြီးမုဆိုးမကသူ့ခင်ပွန်းကို “ဒီမှာကြည့်စမ်း၊ ရှင့်သမီးဘုရင်နဲ့အကြာကြီးသွားနေတယ်၊ ငါတို့အတွက်ဘာမှမပို့ပေးဘူး။ အခုကြည့်စမ်းငါ့သမီးကကျေးဇူးကိုသိတဲ့အတွက်ငါးချဉ်တစ်အိုးတောင်ပို့ပေးပြီး” သူတို့သည်ဝမ်းသာအားရစွာဖြင့်ငါးချဉ်ကိုစားကြသည်။ သူတို့ထမင်းနှင့်ငါးချဉ်ကိုမြိန်ယှက်စွာစားတဲ့အချိန်မှာဘဲ၊ လက်တစ်ဖက်ကိုတွေ့ရ၏။ ထိုအခါသူ့သမီးငယ်ကသူ့အမ၏လက်နှင့်တူသဖြင့် “အမေရယ်ဒီလက်ဟာမမလက်နဲ့တူတယ်။” ဟုပြော၍သူ့အမေကသူ့ကိုဆူပြီး “မဟုတ်တာကိုအရမ်းမပြောနဲ့၊ ဒဲဒါငါးမကြီးတွေရဲ့လက်ဖြစ်မှာပေါ့။” ဟုသူ့သမီးငယ်အားပြန်ပြောကာထမင်းကိုဆက်ပြီး စားကြတော့သည်။ ထမင်းကိုစားရင်းနှင့်သူ့သမီးငယ်က ဦးခေါင်းတပိုင်းကိုစားမိရပြန်သည်။ ထိုအခါသူ့အမခေါင်းနှင့်တူသဖြင့်သူ့မိခင်ကိုသူပြောပြန်သည်။ သို့သော်သူ့မိခင်ကသူ့ကိုဆူပြန်၏။ နောက်ဆုံးတွင်မိခင်မိထွေးသည်အောက်ပိုင်းရောက်တော့မိမိသမီးကြီး၏ခေါင်းကိုစားမိသည်။ ထိုအခါမိမိသမီးကြီးဖြစ်မှန်းသူသိတော့သူသည် “ကိုယ့်သမီးကို၊ ကိုယ်ပြန်စားမိပါလား။” ဟုသောစကားကိုပြောပြီးသူမလျှာယားလေတော့သည်။ သူတို့သုံးဦးစလုံးလျှာယားလာသဖြင့်သူတို့လျှာကိုကုတ်ကြတော့၏။ နောက်ဆုံးသူတို့သုံးယောက်စလုံးလျှာပြတ်သွားပြီးသေဆုံးသွားကြလေသည်။

နောက်ဆုံးတွင်နော်ဖဲဂေါ်၊ သူ့ခင်ပွန်းနှင့်သူ့သားလေးတို့သည်ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာနေထိုင်ကြလေတော့သတည်း။

“နော်ခေါ်သာ။”

ဟိုးဦးဦးတုန်းကဘုရင့်သားတော်လေးတပါးသည်၊ တောရသွေကြီးတစ်ပါးထံမှာပညာသွားယူသင်ကြားလေသည်။ ပညာသင်ပြီးနန်းတော်သို့ပြန်ရာ၌ရသွေကြီးသည်သူ့အားကိုအုန်းသီးတစ်လုံးပေးလိုက်လေသည်။ ရသွေကြီးကအုန်းသီးကိုအိမ်ရောက်အောင်ယူသွားဖို့မှာလိုက်ပြီးအိမ်သို့ရောက်မှအုန်းသီးကိုခွဲရန်နှင့်လမ်းမှမခွဲရန်မှာကြားလေသည်။ ဘုရင့်သားတော်လေးကအုန်းသီးကိုယူပြီးနန်းတော်သို့ပြန်ရာ လမ်း၌ရွာတစ်ရွာမှာနားသောအခါအုန်းသီးကိုခွဲလိုက်လေသည်။ အုန်းသီးကိုခွဲလိုက်သည့်အခါမှာချောမောလှပသောမင်းသမီးတစ်ပါးထွက်လာလေသည်။ မင်းသမီးလေးသည်အုန်းသီးထဲမှထွက်လာသဖြင့်၊ နော်ခေါ်သာလို့နာမည်မှည့်ပေးလိုက်လေသည်။ ဘုရင့်သားတော်လေးကထိုမင်းသမီးလေးကို “မင်းငါ့နောက်လိုက်ခဲ့။” သို့သော်ခြေထောက်ဖြင့်သွားရမှာကိုမသင့်တော်သည့်အတွက်ထိုနေရာတွင်ခဏစောင့်ထားရန်နှင့်နန်းတော်မှာဆင်ပြန်ယူပြီးသူ့ကိုတဖန်ပြန်

လာကြိုမည်ဟုမှာကြားလေသည်။ ဘုရင်သားတော်လေးကမင်းသမီးလေးကိုသစ်ပင်ပေါ်မှာတင်ပြီး၊ နန်းတော်သို့ ဆင်ပြန်ယူရန်ပြန်သွားလေသည်။ ဘုရင်သားတော်လေးဆင်ပြန်ယူသည့်အချိန်မှာ ဩက္ခစိုး နုတ်ရေသွားချိုးသောအခါ နော်ခေါ်သာရဲ့အရိပ်ကိုရေထဲမှာတွေ့ရလေသည်။ ရုက္ခစိုးသည် နော်ခေါ် သာရဲ့အရိပ်ကိုတွေ့သောအခါ အမှန်တကယ်မိန်းခလေး၏အရိပ်လားဟုစဉ်းစားမိသည်။ ထို့နောက်သူ သည်ဝမ်းသားအားရစွာလက်ခုတ်တီးပြီး အမြဲတမ်းသူမေးနေသည့်အတိုင်းရေထဲမှအရိပ်ကိုက ဗျာဖြင့်မိမိကိုယ်ကိုချောသလားဟုမေးလိုက်သည်။

ပုၤစံးမ့ၢ်ပိၤကျးတဂ့ၤ၊
ပိၤကျးကပိၤလီၤဒီးစ့ၤ၊
ပုၤစံးမ့ၢ်ပိၤကျးတဝါ၊
ပိၤကျးကပိၤလီၤဒီးလါ။

ထိုကဗျာ၏ဆိုလိုခြင်းမှာ ရုက္ခစိုးမကောင်း၊ ရုက္ခစိုးထွန်းလင်းငွေ့ကဲ့သို့၊ ရုက္ခစိုးမဖြူ။ ရုက္ခစိုးလကဲ့ သို့တောက်ပ။ နော်ခေါ်သာအတွက်ရည်စရာတွေဖြစ်လို့ သူမရီလိုက်မိတယ်။ ထိုအခါရုက္ခစိုးမ လေးသည်၊ ရီသံကိုကြားလိုက်သဖြင့်ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကိုလိုက်ရှာကြည့်လေသည်။ သူသစ်ပင်ပေါ် သို့ကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာ နော်ခေါ်သာကိုတွေ့သဖြင့် “နင်ဒီမှာဘယ်လိုတက်နေသလဲ” ဟုမေးသော အခါ နော်ခေါ်သာကဖြစ်ပျက်သည့်အကြောင်းအားလုံးပြောပြလိုက်တော့သည်။ ထို့နောက်နော်ခေါ် သာကို “ငါ့နဲ့ကွမ်းလာစားပါ။” နော်ခေါ်သာကခေါင်းခါ၍ “ငါကွမ်းမစားတတ်ဘူး၊ ကွမ်းရွက်လည်း မရှိဘူး။” ဟုပြောသော်လည်းရုက္ခစိုးမက “မလိုဘူး၊ သစ်ရွက်ကကွမ်းရွက်အဖြင့်၊ ကွမ်းသီးကိုသစ်သီး နဲ့ပြီးတော့သင်ငါ့ကိုကွမ်းယာပေးပါ။ သစ်စေးကိုထုံးလိုမှတ်ပြီးယာပေးပါ။” ဟုတောင်းခံသဖြင့်နော် ခေါ်သာကထိုရုက္ခစိုးမအတွက်လုပ်ပေး လိုက်တယ်။ သူပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်ပြီးတော့ပစ်ချပေးလိုက် တယ်။ ထိုအခါရုက္ခစိုးမလေးကထိုသို့ပစ်ပေးမည်ဆိုလျှင်သူမစားဘူးဟုပြောပြီးထိုကွမ်းယာကိုနော် ခေါ်သာ၏ဆံပင်နှင့်ချည်ပြီးချလိုက်ပေးမှသူစားမည်ဟုပြောသည်။ ထိုအပြင် “နင်ဆံပင်တချောင်းလေးနဲ့ မချည်နဲ့။ ဆံပင်အားလုံးဖြင့်ချည်ပြီးမှငါ့ကိုချိတ်ပေးလိုက်ပါ။” နော်ခေါ်သာကသူမ၏လှည့်စားတာကိုမ သိသဖြင့်ဆံပင်အားလုံးဖြင့်ချည်လိုက်ပြီးအောက်ရုက္ခစိုးမလေးရှိရာသို့ချပေးလိုက်သည်နှင့်တ ပြိုင်နက်သူမကိုသစ်ပင်ပေါ်မှဆွဲချလိုက်တော့သည်။ နော်ခေါ်သာသည်ရုက္ခစိုးမလေးဆွဲချလိုက် သဖြင့်အောက်သို့လိမ့်ကျပြီးသေသွားတော့၏။ ထို့နောက်ရုက္ခစိုးမလေးသည်သူ့အလောင်း ကိုနွဲ့ထဲမှာမြုပ်အောင်နင်းချလိုက်လေသည်။ နော်ခေါ်သာရဲ့ဒဏ်ကျီ တွေကိုဝတ်ဆင်လိုက်ပြီးတော့နော်ခေါ် သာအသွင်ဖြင့်သူမသည်သစ်ပင်ပေါ်ကိုသွားတက်နေတော့၏။ ဘုရင်သားတော်လေးနန်းတော်မှ ဆင်ပြန်ယူလာပြီး၊ သစ်ပင်ပေါ်မှာရှိသောရုက္ခစိုးမလေးကိုနော်ခေါ်သာအထင်ဖြင့်သူမကိုဆင်ပေါ် သို့ တက်ခိုင်း၏။ သူမဆင်ပေါ်တက်စီးမည်အချိန်မှာသူ့ချွေးစက်လေးကဆင်ခေါင်းပေါ်သို့ကျသဖြင့် သူမကိုဆင်ဟာရုက္ခစိုးမှန်းသိတဲ့အတွက်သူ့အပေါ်ကိုမတက်စီးခိုင်းဘဲဦးခေါင်းကိုခါလိုက်သည်။

ထိုအချိန်၌ဘဲ ရုက္ခစိုးမသည်အခြေအနေကိုသိသဖြင့်ကပျာကယာဖြင့်၊ “ဆင်နော်ဆင်၊ သခင်မှန်းတောင် မသိတာဘာဖြစ်လဲ။” ဟုပြောသည်။ ဆင်ဦးစီးကသူ့ဆင်ကိုရုက္ခ ဆိုးမစီးရန်အတင်းခိုင်းရတော့သည်။ ရုက္ခဆိုးမလေးသည်နန်းတော်ပေါ် ၌ဘုရင့်သားတော်နှင့်လင်မယားအဖြစ်အတူတကွနေထိုင်ကြလေ သည်။ ရုက္ခဆိုးမလေးသည် မြို့သူမြို့သားများကိုနေ့တိုင်းစားလေသည်။ ဘုရင်သားတော်လေးက ထိုအကြောင်းကိုလုံးဝမသိရပါ။ သူ့ဇနီးအားနော်ခေါ် သာဘဲထင်မှတ်လေသည်။

နော်ခေါ်သာသေပြီးနောက်ကြံပင်အဖြစ်နောက်တဖန်ပြန်ဖြစ်လေသည်။ ရေတွင်းအနားမှာသွားတဲ့သူ တိုင်းကြံပင်ကိုတွေ့သော်လည်းဘယ်သူတစ်ယောက်မျှထိုကြံကိုခုတ်မစားကြပါ။ ရုက္ခဆိုးကြီး ကထိုကြံပင်ကိုတွေ့တော့စားရန်ခုတ်ဖြတ်ပြီး၊ ထိုကြံပင်ကိုနန်းတော်သို့ယူသွားလေသည်။ နန်းတော် ရောက်တော့ထိုကြံပင်ကိုသူစားပြီးကြံခွံများကိုမီးဖြင့်ရှို့ပစ်လိုက်လေသည်။ သို့သော်အခြားကြံတစ်ပိုင်း ကျကျန်ခဲ့သည်မှာသူမသိလိုက်ချေ။ ထိုနောက်မှာမုဆိုးမတစ်ယောက်ကနန်းတော်သို့စပါးသွားတောင်း တဲ့အခါထိုကြံပိုင်းကိုတွေ့သောကြောင့်အိမ်သို့ပြန်ယူသွားလေသည်။ မုဆိုးမအိမ်မှာမရှိသည့် အချိန်တွင်ထိုကြံသည် နော်ခေါ်သာအသွင်သို့ပြောင်းလဲလိုက် ပြီးရေတွေခပ်၊ ထမင်းချက်၊ အိမ်မှာရှိသော အလုပ်အားလုံးကိုမုဆိုးမအတွက်ကူလုပ်ပေးလေသည်။ ထို့ကြောင့်မုဆိုးမအိမ်ပြန်ရောက်ချိန်တွင်၊ အိမ်မှာအလုပ်များအကုန်လုံးသပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိတဲ့အတွက်သူမအလွန်အံ့ဩလေသည်။ သူ့အိမ်နီးနား ချင်းရှိအိမ်ပေါ်အိမ်ဘက်များထံသို့၊ ဘယ်သူကသူမ၏အိမ်အလုပ်အကိုင်များကိုသူလာလုပ်ပေးသလဲလို့ လိုက်မေးတော့သည်။ အားလုံးသောလူများကသူ့အိမ်မှာအလုပ်သွားမလုပ်ပေးဘူးဟုပြန်ဖြေသည်။

တနေ့သ၌သူ့အလုပ်သွားမယ်ဆိုပြီး၊ တံခါးနောက်မှာသွားပုန်းနေတော့၏။ သူမနေ့တိုင်းအလုပ် လုပ်ချိန်တန်တော့နော်ခေါ်သာလေးသည်၊ ကြံပိုင်းမှထွက်လာပြီး အိမ်အလုပ်များကိုလုပ်ကိုင်တော့ သည်။ မုဆိုးမသည်နော်ခေါ်သာထမင်းချက်သည့်အချိန်တွင်၊ ကြံပိုင်းလေးကိုယူပြီးတော့မီးထဲသို့ ထည့်လိုက်တော့သည်။ ထိုအခါတုန်လှုပ်စွာဖြင့်နော်ခေါ်သာက “အဖီးရယ် ကျမနေတဲ့ကြံပိုင်းကိုဘာ ဖြစ်လို့မီးရှို့ရသလဲ။ အဖီးမီးရှို့လိုက်တော့ကျမဘယ်နေရာကိုသွားနေရတော့မှာလဲ။” မုဆိုးမကြီးက “ငဲ့မြေး၊ အဖွားနဲ့နေရင်ပုန်းမနေပါနဲ့၊ သူများလိုပုံမှန်နေပါ။ နင်အဲဒီလိုပုန်းနေရင်အဖွားစကားပြောဖော် မရဘူးပေါ့။” တစ်နေ့သ၌ရုပ်ကွဆိုးမသည်၊ နော်ခေါ်သာလေးသည် အဖွားအိမ်မှာ ရှိမှန်းသိသဖြင့်သူပါးတစ်ဖက်စီမှာကြက်ဥတစ်လုံးစီထွေးပြီး၊ ကိုယူနေမကောင်း၊ အဖျားတက်သကဲ့ သို့ယောင်ဆောင်သည်။ ထိုအခါရုက္ခဆိုးမကမင်းသားကို၊ “ငဲ့ရဲရောဂါပျောက်ဖို့အတွက်နော်ခေါ် သာကိုသွားခုတ်သတ်ရမယ်။” ဘုရင့်သားတော်ကသူ့ဇနီးဖြစ်သူကိုချစ်ပြီး၊ ယုံကြည်သောကြောင့်၊ ဇနီးမှာလိုက်သည့်အတိုင်း နော်ခေါ်သာကိုသတ်ရန်သူ့တပည့်တော်များကိုလွှတ်လိုက်လေသည်။ တပည့်များကနော်ခေါ်သာရှိရာမုဆိုးမကြီးအိမ်သို့ရောက်သောအခါ၊ ဘုရင်သားတော်လေးရဲ့တပည့်

များကို “ငါ့ကို သတ်ရင်၊ တိတ်ဆိတ်တဲ့တောင်ကုန်း၊ တောကြက်တွန်တဲ့နေရာမှာသတ်ပါ။” ဟုပြောလိုက်သည်။ တပည့်များကနော်ခေါ်သာမှာသည့်အတိုင်းထိုနေရာကိုရောက်သောအခါတပည့်တယောက်ကနော်ခေါ်သာကိုခုတ်သတ်လိုက်တော့သည်။

နော်ခေါ်သာကိုခုတ်သတ်သည့်နေရာတွင်၊ ထူးထူးဆန်ဆန်းဘုရားကျောင်းတစ်ဆောင်ဖြစ်ပေါ်လာပြီးထိုဘုရားကျောင်းမှာအစစအရာရာနှင့်ပြည့်စုံလေသည်။ ထို့ပြင်ကြက်တူရွေးညီနောင်နှစ်ကောင်သည်လည်းအံ့ဩစွာထိုဘုရားကျောင်း၌ဘဲအစဉ်အမြဲလာတည်းခိုလေသည်။ တနေ့တွင်၊ ဘုရင့်သားတော်၏တပည့်တော်တစ်ယောက်သည်သားကောင်သွားပစ်ချိန်တွင်သူသည်မောပန်းလွန်းသဖြင့်ထိုဘုရားကျောင်းကိုတွေ့သောအခါသူသည်၊ ဘုရားကျောင်းထဲဝင်နားပြီးအိပ်မောကျသွားတော့သည်။ သူအိပ်ခါနီးမှာ၊ ဘုရားကျောင်းကိုပတ်ပတ်လည်လျှောက်ကြည့်ပြီးအံ့ဩသွားလေသည်။ သူ၏စိတ်ထဲမှာ “ဒီဘုရားကျောင်းကိုဒီလိုနေရာမျိုးမှာဘယ်သူလာဆောက်ထားသလဲ။” ဟုတွေးနေစဉ်မှာကြက်တူရွေးနှစ်ကောင်သည်တန်းပေါ်မှာပျံလာနားပြီးသူတို့ညီနောင်နှစ်ကောင်စကားပြောကြလေသည်။ ထိုအခါဘုရင့်သားတော်၏တပည့်ဖြစ်သူသည်ထိုကြက်တူရွေးနှစ်ကောင်စကားပြောတာကိုနားထောင်ရာ၊ ကြက်တူရွေးညီမကသူ့အမကိုပုံပြင်တစ်ပုဒ်လောက်ပြောပြပေးပါဟုပြောလေသည်။ ညီမပုံပြင်နားထောင်ချင်ရင် “နော်ခေါ်သာအကြောင်းပြောပြမယ်။” ဟုသူညီမကိုနော်ခေါ်သာအကြောင်းကိုအစမှဆုံးသည်အထိပြောပြလေ၏။ ထိုအခါသူ့ညီမဖြစ်သူက၊ “အကယ်၍ဘုရင့်သားတော်ကနော်ခေါ်သာကိုပြန်လက်ထပ်ချင်ရင်ရပါအုံးမလား။” ဟုအမကိုမေးသည်။ သူ့အမက

“သားတော်လေးဟာနော်ခေါ်သာကိုပြန်လက်ထပ်ချင်သေးရင်ရပါတယ်။ အခုမိန်းမကနော်ခေါ်သာမဟုတ်ဘူး။ ရုက္ခဆိုတဲ့မိန်းမဖြစ်ပြီး၊ သူ့ကိုကြည့်ရင်လူကောင်းသူကောင်းနဲ့တူသော်လည်းသူ့စိတ်ကအလွန်ကြီးပြီး၊ အင်အားကောင်းတဲ့သရဲ၊ တဆေတကောင်ဖြစ်တယ်။ သူက မြို့သူမြို့သားတွေကိုနေ့တိုင်းစားတယ်၊ ဘယ်သူမှမသိဘူး။ ဒါပေမဲ့သားတော်လေးဟာနော်ခေါ်သာကိုပြန်လိုချင်ရင်၊ ခိုင်မာတဲ့သံမြူးတစ်လုံးကိုအဆင်သင့်ထားပြီးမိုးကောင်းကင်ပြုမယ်လို့လိမ်ပြောပါ။ မိုးပြုရင်အဲဒီသံမြူးထဲမှာသွားပုန်းနေရမယ်လို့ပြောပါ။ ထိုသံမြူးထဲရုက္ခဆိုသွားနေတဲ့အခါမှာသားတော်လေးရဲ့တပည့်ထဲကလက်ဖြောင့်ဆုံးလူတစ်ယောက်ကိုပစ်သတ်ခိုင်းရမယ်။ ပြီးတော့ရုက္ခဆိုရဲ့သွေးကိုဝါးပိုးဝါးနှစ်ဆစ်ထဲမှာထည့်ပြီး၊ မြူးတခုကိုလုပ်ရမယ်။ ပြီးကကြက်တူရွေးနှစ်ကောင်ကိုသွားထောင်ရမယ်။ ထိုကျက်တူရွေးကိုမိတဲ့အခါမှာစကားထားတွေရွတ်ရမယ်။ အဲဒီနောက်မှာဝါးပိုးဝါးနှစ်ဆစ်ထဲမှာရှိတဲ့သွေးတွေကုန်ရင်သူတို့နှစ်ကောင်ဟာနော်ခေါ်သာပြန်ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။” ကြက်တူရွေးနှစ်ကောင်သည်စကားပြောပြီးနောက်အခြားနေရာသို့ပြန်သွားလေသည်။

သားတော်လေးရဲ့တပည့်အိပ်မောကျရာမှထိုးထလာပြီးနန်းတော်ထဲသို့ပြန်သွားလေသည်။ နန်းတော်သို့

ရောက်သောအခါ သူ့သခင်သားတော်လေးကို သူကြားသောအကြောင်းစုံကိုတိတိတဆိတ်ပြောပြ တော့သည်။ သားတော်လေးကသူ၏တပည့်အားထိုအကြောင်းမည်သူ့တယောက်ကိုမှမပြောပြရန် သူတောင်းပန်လေသည်။ ထိုအကြောင်းကိုကြားပြီးနောက်တွင်သားတော်လေးသည်ခိုင်မာသော သံမြီးတစ်လုံးကိုပြင်ဆင်တော့သည်။ ရုက္ခဆိုမလေးသည် သူ့ယောက်ကျားကို “တပည့်တွေတော့ တို့ကိုဘာဖြစ်လို့သံမြီးဆောက်ခိုင်းရတာလဲ။” ဟုမေးတော့မောင်နှံဖြစ်သူသားတော်က “မိုးပြိုမယ်။ သံမြီးထဲမှာခိုလို့နိုင်ဖို့ဝါတို့ပြင်ဆင်ရမယ်။ နင်ဟာနိုင်ငံတော်အုပ်ချုပ်သောဇနီးတယောက်ဖြစ်သော ကြောင့်နှင့်ကိုဒီခိုင်မာတဲ့သံမြီးတစ်လုံးအရင်ဆုံးပြင်ဆင်ပေးရတယ်။” ရုက္ခဆိုမထိုစကားကိုကြား သောအခါသူ့အလွန်ဝမ်းသာသွားသည်။ ထိုသံမြီးကိုဆောက်ပြီးသည့်အချိန်မှာဘုရင့်သားတော်သည် သူ့ဇနီးဖြစ်သူရုက္ခစိုးမကိုမိုးပြိုတော့မည်သံမြီးထဲကိုမြန်မြန်ဝင်ဟုပြောလေသည်။ ရုက္ခဆိုမကမိုးပြို ကျမှာစိုး၍ အမြန်ဆုံးသံမြီးထဲကိုဝင်သွားတော့၏။ ထိုအချိန်မှာ ရုက္ခဆိုမသည်လူ့အသွင်မှသူ့ရဲ အသွင်သို့ပြောင်းလဲသွားပြီးတော့သူသည်သံမြီးကိုကိုက်ဖဲ့နေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ကြက်တူရွေးစကားကိုကြားခဲ့သည့်သားတော်၏တပည့်သည်အလွန်လက်ဖြောင့်တဲ့ လူဖြစ်သောကြောင့်ရုက္ခဆိုမကိုသူဘဲပစ်သတ်လိုက်သည်။ ထိုရုက္ခဆိုမ၏သွေးကိုဝါးပိုးဝါးနှစ်ဆစ်ဖြင့် ခံထားပြီးတပည့်တော်သည် မြူးတစ်လုံးဖြင့်ကြက်တူရွေးထောင်ဖို့ပြင်ဆင်ပြန်သည်။ ကြက်တူရွေးကို မြူးနဲ့မိသောအခါတပည့်တော်သည် စကားထာစတင်ရွတ်ဆို၍ရုက္ခဆိုမ၏သွေးဝါးပိုးဝါးတဆစ်ကုန် သောအခါဘုရားကျောင်းနှင့်အိမ်ရာများပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ ထို့နောက်အံ့ဩစွာထိုငှက်နှစ် ကောင်သည်လည်းနော်ခေါ်သာ၏အလောင်းဖြစ်သွားတော့သည်။ တတိယအကြိမ်စကားထာရွတ် သောအခါ ရုက္ခဆိုမ၏ဝါးပိုးဝါးထဲတွင်ရှိသောသွေးများကုန်သည့်အခါ နော်ခေါ်သာအသက်ပြန် ရှင်လာပြီးစကားစတင်ပြောတော့၏။ ဘုရင့်သားတော်လေးသည်နော်ခေါ်သာအားနန်းတော်သို့ပြန် ခေါ်ပေးခဲ့လည်းသူမသည်မလိုက်ခဲ့ပါ။ နော်ခေါ်သာသည်တောရသေ့ကြီးဆီဘဲသူပြန်မည်ဟုပြောလေ သည်။ သို့သော်ဘုရင့်သားတော်လေးက သူမကိုတောင်းပန်သည့်အတွက်နော်ခေါ်သာက “နင်ငါ့ကိုနန်းတော်သို့လိုက်သွားခိုင်းချင်ရင်နေ့လယ်တွင်ရေထဲမှာနှင့်ကိုယ်ခန္ဓာကိုသွားစိမ်ထားရမယ်။ ညဘက်မှာကျတော့နှင့်ကိုယ်လုံးကိုခါးအထိလောက်ရေစိမ်ထားရမယ်။ အဲဒီလိုခုနှစ်ရက်၊ ခုနှစ်ညနှင့်လုပ်နိုင်ပါ့မလား။” ဟုမေးသည်။ သားတော်ကသူမကိုချစ်သောကြောင့်သူခန္ဓာကိုယ် ကိုလုံးဝပေးဆပ်နိုင်လေသည်။ ထိုနောက်သူတို့သည်အသက်ထက်ဆုံးသားမြေးများရသည့်အထိပေါင်း သင်းနေထိုင်သွားကြလေသည်။

“ထိုဆာသဲနှင့်နော်ဂေ။”

ရှေးရှေးတုန်းကလင်မယားနှစ်ယောက်ရှိသတဲ့။ သူတို့ရရှိခဲ့သည့်သွေးကလေးတစ်ယောက်ကိုနော်ဂေ လို့နာမည်ပေးလေသည်။ သွေးကလေးနော်ဂေအပျိုဖော်ဝင်လာတဲ့အခါမှာ သူမမိခင်ဆုံးပါးသွားလေသည်။ နောက်များမကြာခင်မှာ သူမအဖေသည်သူမသမီးအတွက်နားကပ်နှင့်ခေါင်းကွင်းသွားလုပ်ဖို့ပုန်း တိမ်ဆိုင်ကိုသွားမည်ဟုလိမ်ညှာပြီးတခြားအိမ်သို့သွားရောက်လည်ပတ်လေသည်။ တကယ်တော့ သူမအဖေကမိန်းမအသစ်ရှာဖို့သွားတာဖြစ်သည်။ အကြောင်းကတော့သူ့သမီးကအဖေမိန်းမအသစ် ယူလျှင်စိတ်ထားမကောင်းသောမိန်းမဖြစ်မှာစိုးကြောင်းမိခင်ဆုံးပြီးနောက်ပိုင်းမကြာခင်မှာ သူ့အဖေ ကိုသူမပြောခဲ့သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ပထမသူမ၏ဖခင်အိမ်ပြန်လာသောအခါသူမအတွက်နားကပ် နှင့်ခေါင်းကွင်းထုခဲ့ပြီးသလားဟုမေးရာသူမအဖေက “သမီးရေ၊ ပုတိမ်ဆရာခရီးထွက်နေလို့ဘာမှမလုပ် ရသေးဘူး။” လို့ညှာပြောလိုက်လေသည်။ ဒုတိယအကြိမ်သွားပြီးပြန်လာတော့သူ့သမီးကိုနားကပ်တ ဖက်ဘဲထုရသေးသည်ဟုပြန်ပြောပြ၏။ နောက်တတိယအခါခေါက်သွားပြီးပြန်လာသောအခါမိန်းမ အသစ်စုန်းမတစ်ယောက်ကိုခေါ်လာတော့သည်။ ထိုမိန်းမသည်နော်ဂေကိုမချစ်သောကြောင့်အမျိုးမျိုး ဘဲညှင်းဆဲခဲ့သည့်အပြင်နော်ဂေလေးကိုယောက်ျားလေးများနောက်တစ်ကောက်ကောက်လိုက်နေသည်

ဟုပြောပြီးနော်ဂေအိမ်မှာနေသည်မှာအလကားဆန်ကုန်သည်ဟုသူမဖခင်အားပြောလေ၏။
ထို့ကြောင့်သူမကိုသွားသတ်လိုက်ပါရန်သူ့ယောက်ကျားအားခိုင်းလေတော့သည်။

နော်ဖဲဂေါ်ဖခင်ကသူ့မိန်းမကိုချစ်သောကြောင့်မိန်းမခိုင်းသည့်အတိုင်းလုပ်ရန်စီစဉ်လေသည်။ ထို့ကြောင့်
ဆင်းတက်ရန်အခက်ဆုံး၊ အမြင့်ဆုံးကျောက်တောင်တခုကိုခက်ခက်ခဲခဲရှာဖွေထားပြီးနောက်
သူ့မိန်းမစုန်းမကိုထမင်းအိုး၊ ခွက်၊ ဆန်တွေပြင်ဆင်ခိုင်းပြီးသူ တွေ့ရှိသည့်ကျောက်တောင်ထိပ်တနေရာ
သို့၊ လုံလောက်စွာထမ်းပို့ထားလိုက်သည်။ ၎င်းကိစ္စကိုသူ့သမီးသိတော့ဘာလုပ်မလို့လဲဟုသူ့ဖခင်
ကိုမေးသည်။ နော်ဖဲဂေါ်၏ဖခင်ကယခုအစာရေစာတွေရှားမည်၊ လူတွေငတ်မွတ်ကြမည်ဆိုပြီးသူ
တို့မိသားစုအတွက်အစားအစာများလုံလုံလောက်လောက်ရ ရှိတို့ရန်ထိုကျောက်တောင်ပေါ်တွင်သွား
သိမ်းထားရခြင်းဖြစ်သည်ဟုပြန်ပြောလေ၏။ ထိုသို့စီစဉ်ပြီးနောက်တနေ့တွင်သူ့သမီးကိုခေါ်ကာထို
ကျောက်တောင်သို့လိုက်ရန်ခေါ်တော့သည်။ တောင်ထိပ်ရောက်တော့သူ့သမီးလည်းပင်ပန်းနွမ်းနယ်
သောကြောင့်သူ့သမီးကိုချော့မော့ပြီးခေါင်းသန်းရှာပေးရင်းနှင့်ပုံပြင်များလည်းပြောပြပေးလေသည်။
ထိုသို့ဖြင့်သမီးလေးသည်အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။ ထိုအခါနော်ဂေဖခင်သည်အသာကလေး
ထပြီးတော့ကျောက်တောင်ပေါ် မှတက်လာသည့်လမ်းအတိုင်းသမီးကိုထားခဲ့ပြီးပြန်ဆင်းသွားလေ
သည်။ သူ့အဖေပြန်ဆင်းသွားသောအခါ၊ သူ့လုပ်ထားတဲ့လှေခါးအဆင့်များကိုတဆင့်ပြီးတဆင့်တောင်
ခြေရင်းအထိဆွဲချပစ်လိုက်ပြီးအိမ်သို့တန်းပြန်သွားတော့သည်။ နော်ဂေအိပ်ရာမှနိုးလာသည့်အခါ
ဖခင်ဖြစ်သူကိုမတွေ့သောအခါတက်လာခဲ့သည့်လှေခါးများကိုလှမ်းကြည့်သည်။ ထိုအခါလှေခါးများ
လည်းမတွေ့ရတော့သဖြင့်သူမတောင်အောက်ဆင်းလို့မရတော့ပါ။ ထို့ကြောင့်သူ့ဖခင်ထမ်းပေးလာ
သည့်အစာရေစာများကိုချက်ပြုတ်စားသောက်ရာရက်ပေါင်းကြာလာတော့ဖြေဖြေနှင့်အစာရေစာ
တွေနည်းလာသည်။ သူမကိုကျောက်တောင်ပေါ်ဖခင်လာပစ်ထားသည့်အကြောင်းကိုရွာကလူများ
ကလည်းတစ်ယောက်မှမသိရှိကြပါ။

နော်ဂေမှာချစ်သူတစ်ယောက်ရှိပြီးသူ့နာမည်ကထိုဆာသဲလို့ခေါ်သည်။ တရွာတည်း၌ဘဲနေကြ
သော်လည်းနော်ဂေအားသူ့ဖခင်အသေလုပ်ကြံသည်ကိုသူ့လုံးဝမသိလိုက်ပါ။ ရက်ပေါင်းများ
စွာကြာလာတော့ထိုဆာသဲကသူ့ချစ်သူကိုမတွေ့ရသည်မှာကြာပြီးဖြစ်၍တအားဘဲသူ့ကိုအောက်
မေ့သတိရလေသည်။ ထိုကြောင့်သူသည်နော်ဂေ၏တောင်ယာသို့သွားရှာသော်လည်းနော်ဂေ
ကိုသူမတွေ့ရပါ။ တောင်ယာမှာလည်းမျက်ပင်၊ ပေါင်းပင်များစပါးပင်များကိုဖုံးအုပ်နေသည်ကို
တွေ့ရှိရသည်။ နော်ဂေတောင်ယာကိုသူမ၊ မရှိသည့်နောက်ပိုင်းတွင်သူ့ဖခင်ရောမိထွေးပါတစ်
ယောက်မျှမျက်ပင်ပေါင်းပင်များကိုသွားမရှင်းကြပါ။ ရက်များစွာကြာလာတော့ထိုဆာသဲသည်
နော်ဂေကိုအလွန်ဘဲသတိရပြီးသူမအတွက်အလွန်စိုးရိမ်နေပါသည်။ ထိုသို့ဖြင့်နော်ဂေသည်

တဖြေးဖြေးနှင့်အစာရေစာများနည်းလာ၍၊ တနေ့တွင်သူ့ဆန်များကုန်သွားတော့၏။ ထို့ကြောင့်နော်ရေ ကလေးသည် စိုးရိမ်ပူပန်စွာနှင့်ဘာမှမလုပ်တတ်တော့ဘဲသူ့အတွက်အခြားလမ်းမရှိတော့ဘဲသေဖို့ ဘဲရှိတော့သည်ဟုတွေးနေတော့သည်။ ထိုနေ့မှာဘဲထိုဆာသဲသည်။ သူ့ တောင်ယာသို့သွားပြီးနေ့ လည်စာစားရင်းသူ့ချစ်သူကိုလွမ်းနေသည်။ သူစားသောထွင်းထုပ်အား စားမကုန်ဘဲကျန်ခဲ့သည့်ထွင်း နည်းနည်းကိုပြန်ထုပ်လိုက်ပြီးသူ့အိမ်ထဲပြန်ထည့်လိုက်လေသည်။ ထိုဆာသဲ၏တောင်ယာမှာနော်ရေ လုပ်ကြံခံရသောကျောက်တောင်ကမ်းဘားနှင့်နီးလေသည်။ သူထွင်းစားပြီးခဏလောက်နားနေတဲ့ အချိန်မှာဟိုအဝေးတနေရာမှအသံတစ်ခုကိုသူကြားရလေသည်။ ထိုအသံက “ထိုဆာသဲနဲ့ကွဲကွာလာ၊ စားဖို့ဆန်လည်းမရှိပါ။” ဟုဆိုသည်။ သူသည်အသံကြားရာဘက်သို့ပြေးသွားပြီးနားထောင်လေသည်။ အသံသည်တဖြေးဖြေးတိုးတိုးသွားပြီးနောက်ဆုံးမှာပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။ ထိုအခါ ထိုဆာသဲသည်အသံကြားရာတည့်တည့်သို့သွားရာ၊ မြင့်မားသည့်ကျောက်တောင်ခြေရင်းသို့ ရောက်ခဲ့လေသည်။ သူတောင် ပေါ်သို့လှမ်းကြည့်တော့ပိန်လှီပြီးမေ့မျှောနေသည့်နော်ရေကိုတွေ့ရ၏။ ထိုနောက်ဝါးကိုခုတ်ပြီးလှေခါးဆင့်များကိုလုပ်၍နော်ရေရှိရာကျောက်တောင်ပေါ်သို့တက်သွားလေသည်။ ကျောက်တောင်ပေါ် ရောက်သောအခါသေလုနီးပါးဖြစ်နေသောသူ့အသက်တမျှချစ်ရတဲ့နော် ရေကိုသူ့မှာပါလာတဲ့ထွင်းကျန်ကိုရေစိမ်ပြီးဖြေးဖြေးနွဲ့ကျွေးလေသည်။ တအောင့်အကြာတွင်သူ့ချစ် သူသတိရလာသောကြောင့်၊ သူအားရဝမ်းသာဖြစ်မိ၏။ သို့သော်လည်းသူ့ချစ်သူကအားအင်ချိနဲ့သဖြင့် လမ်းမလျှောက်နိုင်သည်ကိုသိသောကြောင့်နော်ရေကိုခဏစောင့်နေရန်နှင့်သူ့အတွက်စား ဘို့ရန်ထွင်း ဟင်းများကိုပြန်ယူပေးမည်ဟုပြောပြီးထိုဆာသဲသည် သူ့အိမ်သို့အမြန်ပြန်ပြေးလေတော့သည်။

ထိုဆာသဲအိမ်သို့ပြန်ရောက်သောအခါ သူ့မိဘကနေ့တိုင်းဆိုလျှင်တောင်ယာသွားပြန်လာတာအမြဲ နောက်ကျတာဘဲ၊ ယနေ့မှဘာဖြစ်လို့အစောကြီးပြန်လာရသလဲ လို့မေးတော့သူက “မေမေ ဒီနေ့ကျနော်တောင်ယာသွားတော့၊ ကျနော်ချစ်သူနော်ရေကိုအမြင့်ဆုံးကျောက်တောင်ထိပ်တနေ ရာမှာသူ့အဖေကသူမကိုသေစေဖို့သွားပစ်ထားတာတွေ့ရတယ်၊ အခုသူထွင်းမစားရလို့ အားမရှိဘူး၊ ဒါကြောင့်သူ့အတွက်ထွင်းနဲ့ဟင်းများယူသွားပေးဖို့ကျနော်ပြန်လာတာ။” ဟုသူ့မိခင် ကိုပြောပြသည်။ ထိုအခါသူ့မိခင်သည်ထွင်းကိုချက်၊ ဥနေတဲ့ကြက်မတကောင်ကိုသတ်ပြီးအမြန်ဆုံးချက်ပေးလိုက်သည်။ ထွင်းနှင့်ဟင်းများကျက်သည်နှင့်တပြိုင်နက်ထွင်းနှင့်ဟင်းများကိုထုတ်ပြီးအိတ်ထဲကိုထည့်ကာ၊ လျှင်မြန်စွာသူ့ရဲ့ချစ်သူရှိရာသို့တချိုးတည်းထွက်သွားတော့သည်။ သူ့ချစ်သူထံသို့ရောက်တော့ သူမကိုထမင်းအဝကြွေးသောကြောင့်သူ့ချစ်သူနော်ရေအားရှိလာတော့၏။ စားသောက်ပြီးတော့ နော်ရေသည် သူ့ချစ်သူကို “ငါ့ကိုနှင်သေတွင်းထဲကလာခေါ်ထုတ်ခဲ့ပြီးပြီ အခုငါ့ကိုဘယ်ပြန်ပို့မှာလဲ။” ဟုမေးသဖြင့်ထိုဆာသဲက “နှင့်မိထွေးအိမ်ကိုပြန်ပို့မှာပေါ့။” ဟုဖြေသောအခါနော်ရေက “မိထွေးအိမ် ကိုပြန်ပို့မယ်ဆိုရင်ငါဒီမှာဘဲနေတာအကောင်းဆုံးဘဲ။” ဟုပြောလေသည်။ ထိုအခါထိုဆာသဲက “ဒါဆိုငါ့

အိမ်ကိုပြန်ကြမယ်လေ။” ဟုဆိုမှနော်ဂေက “အင်း ဒါဆိုရင်ငါလိုက်ခဲ့မယ်။” ဟုပြောပြီးသူတို့ နှစ်ဦးအိမ်ကိုပြန်ကြတော့သည်။ အိမ်ရောက်တော့ ထိုဆာသဲမိဘတွေကစားစရာသောက်စရာတွေပြင် ဆင်၊ ရိုးရာအတိုင်းအရက်ကိုချက်ပြီးသူတို့နှစ်ဦးကိုမင်္ဂလာလက်ထပ်ပွဲပြုလုပ်ပေးလေသည်။

နောက်များမကြာမှီမှာအစာရေစာများနည်းပါးလာသောကြောင့် နော်ဂေရဲ့အဖေနှင့်မိထွေးများထမင်း စားဖို့မရှိတော့သဖြင့်တခြားအိမ်သူအိမ်သားများထံထမင်းကြမ်းတွေဟိုလိုက်တောင်းစားဒီလိုက် တောင်းစားနေရလေသည်။ နော်ဂေရဲ့မိဘများက သူမသေပြီးလို့ထင်နေကြသည်။ တနေ့သ၌နော် ဂေ၏ဖခင်သည် နော်ဂေအိမ်မှာထမင်းတောင်းစားဘို့ရောက်လာတော့ နော်ဂေကသူ့ဖခင်ကိုကောင်း ကောင်းမှတ်မိသော်လည်း သူ့ဖခင်ကသူ့ကိုမမှတ်မိပါ။ သူမကသူ့ဖခင်ကိုသနားသဖြင့် ထမင်းထုပ်ကြီးကြီးနှင့်ကြက်သားဟင်း၊ ဘဲသားဟင်းများဖြင့်ထုတ်ပေးလိုက်လေသည်။ နော်ဂေ၏ဖခင် သည်ထမင်းထုပ်ကိုအိမ်သို့ယူသွားပြီးသူမိန်းမနှင့်အတူတဝကြီးစားရလေသည်။ ထိုနောက်သူ မ၏ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို “ဒီနေ့ ဘယ်မှာထမင်းရလာသလဲ။” ဟုမေးသော်သူက “ငါမသိပါဘူး။ ဟိုဘက်က အိမ်တလုံးမှာငါရောက်ခဲ့တယ်။” ဟုပြောပြီးလက်ညှိုးထိုးပြသည်။ သူမိန်းမက “ဒါဆိုမနက်ကျရင်ငါ ထမင်းသွားတောင်းစားမယ်။” ဟုမိထွေးကသူ့ခင်ပွန်းကိုပြောသည်။ နောက်မနက်ကျတော့မိထွေး သည်နော်ဂေအိမ်သို့ထမင်းသွားတောင်းလေသည်။ နော်ဂေအိမ်သို့ရောက်တဲ့အခါနော် ဂေကသူ့မိထွေးဖြစ်သူကိုမှတ်မိသဖြင့်၊ သူမအတွက် ထမင်းထုပ်ကြီးကြီးနှင့်ကြက်သားဟင်း၊ ဘဲသား ဟင်းများဖြင့်ထုတ်ပေးလိုက်ပြန်သည်။ သူတို့ဇနီးမောင်နှံသည်အံ့သြဝမ်းသာစွာဖြင့်တစ်ယောက်က “တခြားအိမ်မှာတို့အစားအစာလိုက်တောင်းစားတာအစားကောင်းကောင်းတခါမှတဝကြီးမစားရဘူး။ ဒီအမျိုးသမီးကိုဒီရွာမှာငါတို့တခါမှလည်းမတွေ့ရဘူး။” ဟုပြောကြလေသည်။

လများမှနှစ်အထိကြာလတော့နော်ဂေသည်၊ ကလေးတယောက်ရရှိလာပြီးသူမ၏ကလေးသည် အလွန်ပျားနာကာသေလည်းမသေ၊ ရှင်လည်းမရှင်ပိန်လို့ချိန်ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့်မိဘတွေကမိရိုးဖ လာအတိုင်းကြက်ရိုးဟောက်ရိုးကိုလုပ်တော့ကလေးရဲ့မိခင်ဘက်ကမိဘများကိုခေါ် ပြီးမိရိုးဖလာအ တိုင်းလုပ်ပေးမှသာ၊ ကလေး၏ရောဂါပျောက် ကင်းမည်ဟုဆိုကြ၏။ သို့ဖြစ်၍နော်ဂေနှင့်ခင် ပွန်းကလည်းဟောက်ရိုးအတိုင်းလုပ်ကြရတော့သည်။ နော်ဂေ၏မိဘများကမိရိုးဖလာအတိုင်း လက်ချည်ပွဲပြုလုပ်တဲ့အချိန်မှာ နော်ဂေကတအားဖျားသောကြောင့်သူ့အဖေကိုအဖေဟုခေါ် မိတော့သူ့ဖခင်ကသူ့သမီးဖြစ်ကြောင်းသိလိုက်ရတော့သည်။ နောက်ဆုံးတွင်နော်ဂေရဲ့မိဘ နှစ်ပါးသည်အရှက်တကွဲ များနှင့်အိမ်ကိုပြန်ပြီးသူတို့နှစ်ယောက်စလုံးလည်ပင်းကြီးဆွဲချသေကြတော့၏။ သို့သော်နော်ဂေကသူ့မိသားစုများနှင့်သားစဉ်၊ မြည်းဆက်အထိအသက်ရှင်နေထိုင်ကြလေသည်။

“မိဘမဲ့သူမလေး။”

ရှေးသရောအခါ၊ ရွာတရွာ၌မုဆိုးမနှင့်သူ့သမီးလေးတစ်ယောက်ရှိ၏။ ထိုသမီးလေးငယ်ရွယ်စဉ်တုန်းကဘဲဖခင်ဆုံးသွားသဖြင့်မိခင်ဖြစ်သူကဘဲသမီးလေးကိုလုပ်ကျွေးပြုစုရလေသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာလာသောအခါသမီးလေးကအရွယ်ရောက်လာပြီး၊ တနေ့မှာမိခင်သည်သမီးလေးကိုမှာစရာများရှိသဖြင့်သူ့ သူ့သမီးလေးကို “သမီးရေ၊ ငါတို့ဟာဆင်းရဲလို့သမီးအတွက်ချန်ထားပေးဘို့အမွေတစ်ခုမျှ မရှိဘူး။ မေမေမရှိ တဲ့နောက်မှာသမီးကိုတစ်ခုလောက်မှာထားချင်တယ်။ သမီးအတွက်ထမီအင်္ကျီ၊ စောင်၊ နှင့်လွယ်အိတ်များယက်ဘို့ရန်အတွက်မိန်းမတိုင်းမှာရှိရသောကရိယာများကိုမေမေချန်ထားပေးမယ်။ မေမေမရှိတဲ့နောက်မှာ၊ သမီးဆွေမျိုးဝမ်းကွဲမောင်နှစ်မများနှင့်အတူနေပါ။ ဝမ်းကွဲမောင်

နှစ်မများနှင့်အတူနေပြီးသူတို့၌လုပ်သောအလုပ်အကိုင်များကိုဝိုင်းကူပါ။” ဟုမှာကြားပြီး သူ့မိခင်သေဆုံးသွားရှာသတဲ့။ သူ့သမီးလည်းသူ့အမေမှာထားသည့်အတိုင်းသူ့ဆွေမျိုးဝမ်းကွဲမောင် နှစ်မများနှင့်အတူနေပြီးလုပ်ကိုင်စားသောက်နေထိုင်ခဲ့သည်ဖြစ်၍သူ့ဝမ်းကွဲမောင်နှစ်မ များလည်းသူ့ကိုချစ်ခင်ကြပါသည်။

ထိုသို့ဖြင့်တနေ့မှာရပ်ဝေးကကုန်သည်တယောက်၊ ရောက်လာပြီးမိဘမဲ့သောသမီးလေးရွာမှာအလုပ် လာလုပ်သည်။ ရက်ပေါင်းများစွာကြာလာတော့မိဘမဲ့သူလေးနှင့်ချစ်မေတ္တာထားကြလေသည်။ မိ ဘမဲ့သူလေးကုန်သည်ကြီးနှင့်မေတ္တာထားကြသည်ကို၊ ဆွေမျိုးဝမ်းကွဲမောင်နှမများသိကြလေတော့ သည်။ ထို့ကြောင့်ဝမ်းကွဲမောင်နှမများကမိဘမဲ့သူဝမ်းကွဲမလေးကိုစကားပြောပြကြ၏။ ဝမ်းကွဲများက “နှင့်အမေမရှိတဲ့နောက်မှာ၊ နင့်ကိုတို့နဲ့အတူတူလုပ်ကိုင်စားသောက်နေထိုင်ရန်သူမှာထားတယ်။ အဲဒါကြောင့်ငါတို့ပျော်ပျော်ပါးပါးဖြင့်အတူနေကြတယ်။ အခုညီမလေးချစ်သူကကုန်သည်ဖြစ်ပြီးဒီ ရပ်ဒီရွာမှာနေတဲ့သူမဟုတ်ဘူ။ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ်သူနဲ့မယူနဲ့၊ အိမ်ထောင်မပြုလို့လဲငါတို့မပြောဘူး။ ဒါပေမဲ့အိမ်ထောင်ဆိုတာတသက်လုံးဘဲပေါင်းသင်းရတဲ့အရာတခုပါ။ ဒါကြောင့်ညီမလေးအိမ်ထောင်ပြုမဲ့ ယောက်ျားဟာ၊ သူ့ဘက်မှာရှိတဲ့ဆွေမျိုးများရဲ့အကျင့်စာရိတ္တနှင့်သူတို့နဲ့ပါတ်သက်သောအရာအား လုံးသိမှပိုကောင်းတယ်။ သစ်သီးဘဲခူးစားမယ်သိပြီးသစ်ပင်ဘယ်လိုတက်ရမှန်းမသိရင်အခက်အခဲ တွေဆုံနိုင်တယ်။ သစ်ပင်အကြောင်းကိုကောင်းကောင်းသိမှသစ်သီးခူးစားရင်ပိုကောင်းတာပေါ့။ အခုဥစ္စာကညီမလေးဘာတခုမှမသိရတဲ့အတွက်နောက်ဆုံးဘယ်လိုဖြစ်လာမလဲဆိုတာအမတို့က မပြောတတ်ဘူး၊ မယူနဲ့လို့လည်းမပြောဘူး၊ နင်အိမ်ထောင်ပြုပြီးဆိုရင်သူ့ရွာကိုဘဲနှင့်ကိုပြန်ခေါ်သွား မယ်၊ တို့နဲ့လည်းအနေဝေးရတော့မယ်။ အဲဒါကြောင့်နှင့်ဘယ်လိုလုပ်စားကိုင်စားတာလဲငါတို့သိဘို့ ခက်တယ်။” ဟုဆုံးမသွန်သင်၏။ မိဘမဲ့သူလေးကသူ့ဝမ်းကွဲမောင်နှမစကားကိုနားမထောင်ဘဲကုန် သည်ကြီးနှင့်ဘဲအိမ်ထောင်ပြုပြီးခင်ပွန်းနေရပ်ရွာကိုလိုက်သွား၏။ ကုန်သည်ကြီးရွာသို့ရောက်တော့၊ ကုန်သည်ကြီး၏မိခင်သည်၊ သားမိန်းမခေါ်လာတာကိုတွေ့တော့၊ မကျေနပ်စွာဖြင့်သူ့သားကို၊ “သားရေ၊ နင်ဘာဖြစ်လို့တခြားရွာကမိန်းမယူလာရသလဲ၊ ငါ့ကိုဘာမှာအသိမပေးဘဲ ခေါ်လာတာကို ငါသဘောမကျဘူး၊ နင်ယူ တဲ့မိန်းမဟာငါကြည့်တာနဲ့ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးလဲဆိုတာချက်ချင်းငါသိတယ်။ ကောင်းတဲ့မိန်းမကိုနင်ယူမယ်ဆိုရင်မေမေ့ရှာပေးမယ်။” ဟုကုန်သည်ကြီးမိခင်ပြောသည့်စကားကိုမိ ဘမဲ့သူလေးကဘာမှမပြောဘဲငြိမ်သက်စွာခေါင်းငုံ့ပြီးနားထောင်လေသည်။ ကုန်သည်ကြီးဇနီးသယ် လည်းဘာမှမပြောဘဲနှင့်သူ့ယောက်ခမအိမ်မှာဘဲနေ့စဉ်အိမ်အလုပ်များကိုလုပ်နေတော့သည်။ ကုန်သည်ကြီး၏ဇနီးသည်သည်ယောက်ခမအိမ်မှာဘယ်အလုပ်မျိုးမဆိုပျော်ရွှင်စွာဖြင့်သေသေချာချာ လုပ်လေသည်။ သို့ဖြစ်၍သူမနေ့စဉ်အိမ်အလုပ်များကိုတစ်ယောက်ထဲလုပ်နေသောကြောင့် ယောက်ခမဖြစ်သူသည်အိမ်အလုပ်အစစအရာရာကိုမလုပ်ရတော့ဘဲ အေးအေးဆေးဆေးနေထိုင်ရ

တော့၏။ ကုန်သည်ကြီး၏မိခင်မှာဘာ အလုပ်တခုမျှမလုပ်ရသော်လည်းသူ့ချွေးမကိုလုံးဝကြည့်လို့မရ သည့်အတွက်၊ သဘောမကျဘူးဟုပြောသတဲ့။ သူ့သားမရှိတဲ့နောက်မှာသူ့ချွေးမကိုဆဲဆိုသည်သာမ က၊ နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့်ငြင်းဆဲတော့၏။ ခရီးအမြဲတမ်းထွက်တဲ့သားဖြစ်သူအိမ်ပြန်လာတိုင်းသူ့သားကို ချွေးမ မကောင်းသည့်အကြောင်းများကိုသာတိုင်ပြော၏။ ထိုစကားမှာ “နင့်မိန်းမကောင်းသောသူမ ဟုတ်ဘူး၊ အလုပ်လုပ်တာလဲမသေချာဘူး၊ ပျင်းလဲပျင်းတယ်၊ နင်မရှိတဲ့နောက်မှာငါကိုလုံးဝမကူညီဘူး။ မသေချာဘူး၊ ပျင်းတယ်ဘာမှအလုပ်မလုပ်ဘူးငါဘဲအလုပ်လုပ်ရတယ်။” ဟူသောစကားမျိုးကိုရက် ရက်စက်စက်ပြောတော့သည်။ သို့သော်ကုန်သည်ကြီးကသူ့ဖုန်းဖြစ်သူအကြောင်းကိုသူ့အကုန်လုံး သိသော သူဖြစ်သည်မို့မိခင်စကားကိုမယုံသည့်အပြင်သူက “ငါမရှိတဲ့နောက်မှာမေမေဘာအလုပ် တစ်ခုမှမလုပ်ရဘူး၊ ငါ့မိန်းမအားလုံးဘဲလုပ်တယ်၊ ဒါတောင်မှမေမေကငါ့မိန်းမမကောင်းကြောင်း၊ သဘောမကျကြောင်းအမျိုးမျိုးဘဲပြောနေသေးတယ်။” ဟုမိခင်ဖြစ်သူကိုပြန်ပြောသည်။

တနေ့သော်ကုန်သည်ကြီးခရီးထွက်သွားရတော့မည်ဖြစ်၍သူ့မိခင်အားသူ့ဖုန်းဖြစ်သူကိုမညှင်းဆဲရန် မှာကြားလေသည်။ “မေမေ ကျတော်ခရီးထွက်တဲ့နောက်မှာ၊ ကျတော့မိန်းမကိုကောင်းကောင်းကြည့် ပေးပါ၊ အရင်လိုသူ့ကိုမခိုင်းနဲ့၊ အရင်လိုသာမေမေသူ့ကိုခိုင်းသေးမယ်ဆိုရင်တော့ကျတော်တို့မေ မနဲ့အတူအိမ်မှာလုံးဝမ နေတော့ဘူး၊” ဟုပြောပြီးခရီးထွက်သွားတော့၏။ မိခင်ကသားခရီးထွက် သွားတဲ့နောက်မှာသူ့ချွေးမကိုလုံးဝသဘောမကျသဖြင့်နေ့တိုင်းဘဲဆဲလိုက်၊ ရိုက်လိုက်ဖြင့် သူမကိုအ မျိုးမျိုးညှင်းဆဲလေသည်။ ချွေးမကိုယ်ဝန်ဆောင်နေသည်ကိုလည်းသူမဂရုမစိုက်ပါ။ အချိန်တန်သောအခါ မိဘမဲ့သူလေးဟာသားလေးတစ်ယောက်ကိုမွေးဖွားတော့သည်။ မိဘမဲ့လေးမီးနေတဲ့အချိန်မှာသူ့မီးဖို တွင်ထင်းများအမြဲတမ်းရှိရာမှာဖြစ်သော်လည်း၊ အလွန်စိတ်ထားမကောင်းသည့်ယောက္ခမကသူမ၏မီး ဖိုကိုရေဖြင့်လောင်းသတ်သည်။ ထိုသို့မျှမကယောက္ခမကြီးသည် သူမကိုရေနွေးဖြင့်လောင်းပြီးချွေးမဖြစ် သူ့ကိုရေခတ်၊ ထင်းခုတ်၊ ထမင်းချက်ခိုင်းလေသည်။ စိတ်မကောင်းသောယောက္ခမကြီးသည် မီးနေ ချိန်မွေးဖွားပြီးခါစအမျိုးသမီးနှင့်မသင့်တော်တဲ့အလုပ်ကြမ်းဟူသမျှသူ့ချွေးမကိုခိုင်းလေသည်။ ချွေးမဖြစ် သူကမွေးခါစဖြစ်ကြောင်းသူ့အလုပ်များကိုလုပ်မနိုင်သေးတဲ့အကြောင်းသူ့ယောက္ခမကိုသူ ပြောပြသည်။ သူမအလုပ်မလုပ်နိုင်တော့၊ ယောက္ခမကြီးသည်သူမကိုမီးနှင့်ရိုက်ရေနွေးပူ ပူဖြင့်လောင်းသဖြင့်သူမမခံနိုင် လောက်အောင်ဘဲခံနေရသည်။ ထိုသို့သာမကသူ့မြေးလေးကိုယူပြီးဝါးပိုင်းအကြီးကြီး ထဲမှာထည့်ပြီး အကျိုးဖြင့်အဖုံးပိတ်ကာချောင်းထဲကိုမျှောပစ်လိုက်၏။

ထို့နောက်မိဘမဲ့သူလေးသည်သူ့ခလေးကိုသနားသည်မှာတစ်ဘက်၊ ယောက္ခမကြီး၏ငြိမ်းဆဲခြင်းခံ ရသည်မှာတစ်ဘက်နှင့်ဝမ်းနဲ့၊ နာကြင်စွာဖြင့်သူမမျက်ရည်ကျတော့သည်။ သူမသည်ဝမ်းနဲ့စွာဖြင့်စိတ် ထဲမှာ “ငါ့ဆွေးမျိုးဝမ်းကွဲမောင်နှမများနဲ့နေတုံးကပျော်ပျော်ပါးပါးဘဲ၊ ဘာမှအခက်အခဲတွေအခုလိုမရှိဘူး။

အခုတော့ငါဒုက္ခရောက်ပြီ၊ ငါဒီမှာမနေချင်တော့ဘူး။ ငါသူတို့ဆီဘဲပြန်နေရတော့မယ်။” ဟုတွေးပြီး မီးခြစ်တလုံး၊ မီးတလက်ယူကာဆွေမျိုးများထံသို့ပြန်သွားတော့သည်။ ထိုအချိန်၌ဘဲကုန်သည်ကြီးလည်းခရီးသွားရာမှအိမ်အပြန်လမ်း၌၊ ချောင်းဘေးတနေရာမှာနားနေတော့သည်။ ထိုအခါမထင်မှတ်ဘဲချောင်းထဲမှာဝါးဘူးကြီးတလုံးမျှောလာသည်ကိုလှမ်းတွေ့တော့သူ့သယ်ယူလိုက်ပြီးဝါးဘူးကိုဖွင့်ကြည့် တော့ခလေးယောက် ကျားလေးတယောက်ကို သူတွေ့လေသည်။ ထိုအခါသူ့သူငယ်ချင်းတွေက “ကုန်သည်ကြီးဒီကလေးဟာနှင့်ခလေးဘဲဖြစ်ရမယ်။” ဟုပြောသည်။ သို့ဖြစ်၍ကုန်သည်ကြီးသည်ဝါးဘူးကိုဖုံးပိတ်ထားတဲ့အင်္ကျီစက၊ မိမိ၏အင်္ကျီဖြစ်နေသဖြင့်ချက်ချင်းပင်မှာ “ငါ့အမေ၊ ငါ့မိန်းမကိုအမျိုးမျိုးငြိမ်းဆဲနေပါပြီ။” ဟုသိရသည်။ ထို့ကြောင့်သူသည် သူ့ခလေးကိုအဝတ်နှင့်ပတ်ပြီးအိမ်သို့ယူသွားတော့သည်။ ကုန်သည်ကြီးအိမ်ရောက်လုဆဲမှာသူ့ ဇနီးဖြစ်သူကိုမတွေ့ရသောကြောင့်ဇနီးဘယ်မှာသွားသလဲဟုမိခင်ကိုမေးတော့သည်။ “မေမေ၊ ကျတော့်မိန်းမဘယ်မှာသွားသလဲ။ သူမရှိပါလား။” ဟုမေးသည်။ ထိုအခါသူ့မိခင်ကသူ့ကိုဘာမှပြန် မဖြေဘဲ၊ မကြားသလိုဟန်ဆောင်နေလေတော့သည်။

သူ့အမေကဘာမှပြန်မဖြေသဖြင့်သူ့ဇနီးဖြစ်သူသည်၊ ရွာကိုပြန်သွားပြီးဖြစ်ကြောင်းကိုသိလေတော့၏။ ထို့ကြောင့်သူသည်၊ မြင်းတကောင်နှင့်လိုရာပစ္စည်းတချို့ယူပြီးခလေးကိုမြင်းပေါ်တင်၍ သူ့မိန်းမပြန်သောလမ်းအတိုင်းလိုက်သွားတော့သည်။ ဇနီးဖြစ်သူသည်အပြန်လမ်းမှာအစားအစာများမစားရသဖြင့်၊ အင်အားမရှိ၊ လမ်းရှောက်လို့လည်းမနိုင်တော့သဖြင့်၊ လမ်းဘေးတနေရာရှိသစ် ပင်ကြီးအောက်မှာအနားယူလေသည်။ ထိုအချိန်မှာဘဲခင်ပွန်းသည်ကုန်သည်ကြီးထို နေရာကိုရောက်လာတော့၏။ ကုန်သည်ကြီးသည်ဇနီး ဖြစ်သူကိုပင်ပန်းအားနည်းစွာတွေ့ရသဖြင့်သူမကိုအ လွန်သနားလေတော့သည်။ ထိုနောက်သူသည်၊ ဇနီးဖြစ်သူကိုခလေးအားနို့တိုက်ခိုင်းလေသည်။ သို့သော်သူမသည်ခလေးကိုနို့မတိုက်ဘဲသူ့ခင်ပွန်းကို “နှင့်အမေဟာငါ့ကိုညှင်းဆဲတာငါမခံနိုင်တော့ဘူး။ အဲဒါကြောင့် ငါ့ကိုလာမခေါ်နဲ့တော့၊ နင့်သားလေးကိုယူပြီးနှင့်အမေနဲ့ပြန်နေ။ နင့်အမေနှင့်ခလေးကိုလုပ်ကျွေးပြုစုပါ။ ငါတော့နှင့်အမေအိမ်ကိုလုံးဝမပြန်တော့ဘူး။ ငါ့ဆွေမျိုးဆီမှာဘဲငါပြန်နေတော့မယ်။ ငါ့အတွက်ဘာမှာမပူနဲ့။” ဟုသူ့ခင်ပွန်းကိုပြောသည်။ ကုန်သည်ကြီးသည်၊ သူ့ခလေးအားဇနီး သယ်နို့တိုက်ရန်၊ အကြိမ်ကြိမ်တောင်းပန်မှရတော့သည်။

ကုန်သည်ကြီးသည် ဇနီးသယ်ဒုက္ခအမျိုးမျိုးတွေ့ရသည်ကိုစဉ်းစားပြီးသူတို့နှစ်ဦးစလုံးငိုကြွေးကြလေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ငိုတဲ့အချိန်မှာသစ်ပင်ပေါ်မှာနားနေသောကျီးကန်တစ်ကောင်၏အော်သံကိုကြားရလေသည်။ ကျီးကန်းက “နင်တို့ဘာဖြစ်လို့ငိုရတာလဲ၊ အခက်အခဲရှိရင်နင်တို့ထိုင်နေတဲ့သစ်ပင်အောက်မှာလိုချင်တဲ့အကြောင်းတွေကိုပြောပြပါ။ ဒီသစ်ပင်ဟာအင်မတန်၊ တန်ခိုးရှိတဲ့သစ်ပင်တ

ပင်ဘဲ၊ လိုချင်တဲ့အရာအားလုံးကိုတောင်းပါကသူပေးလိမ့်မယ်။” ဟုကျီးကန်းကထိုဇနီးမောင်နှံကို ပြောပြီးအဝေးသို့ထွက်ခွာသွားတော့၏။ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦးလည်း၊ ထူးဆန်းသောကျီးကန်းစကားကိုကြား သောကြောင့်သူတို့လိုချင်သောအရာများအား၊ သစ်ပင်ကြီးထံတောင်းယူကြတော့သည်။ ဤသို့ ဖြင့်သူတို့တောင်းသမျှအရာအားလုံးကို၊ သစ်ပင်ကြီးကဖန်ဆင်းပေးလိုက်တော့သည်။ ချက်ချင်းပင် တိုက်အိမ်နှင့်အဆောက်အဦးများအရာအားလုံးနှင့်ပြည့်စုံသည့်မြို့တမြို့တွင်သူတို့နှစ်ဦးသည် ထိုမြို့ ကိုအုပ်စိုးရန်ဘုရင်နှင့်မိဘုရားများဖြစ်လာကြတော့သည်။ တိုင်းသူပြည်သားများကလည်း၊ သူတို့ကိုအင် မတန်စိတ်ကောင်းရှိသောဘုရင်နှင့်မိဘုရားဟုချီးကျူးလေးစားကြလေသည်။ သူတို့သည်ဆင်းရဲသူဆင်း ရဲသားများကိုကူညီပြီးအလိုရှိသောသူတိုင်းသူတို့ထံလာပါက၊ သူတို့ကူညီသည်။ ထို့ကြောင့်အခြား မြို့သူမြို့သားများသည်၊ သူတို့အုပ်စိုးတဲ့မြို့မှာလာနေထိုင်ကြလေသည်။ နောက်မကြာမှီမှာပင် ဘုရင်ကြီးနေရာသို့ရွာသူရွာသားများလည်းပြောင်းလာကြလေသည်။ ထိုပြင်သူ့မိခင်လည်းဆင်းရဲခြင်း၊ ခက်ခဲခြင်းများနှင့်ကြုံတွေ့ရသဖြင့်သူ့သားအုပ်စိုးသောမြို့တွင်လာနေလေသည်။

ထိုအချိန်တွင်မိခင်ဖြစ်သူသည်သူ့သားနှင့်ချွေးမကိုမမှတ်မိတော့ပါ။ သူမသည်ဆင်းရဲစွာနေထိုင်စား သောက်ရ၏။ သို့သော်သူ့ချွေးမဖြစ်သူကသူ့ကိုကောင်းကောင်းမှတ်မိသည်။ ထို့ကြောင့်ချွေးမလေးက ဒုက္ခရောက်နေသောယောက္ခမကြီးကိုမကြည့်ရက်ဘဲ၊ သူမကိုကူညီပံ့ပိုးရန်စိတ်ကူးသည်။ ဘယ်လိုပင် သူ့ကိုညှင်းဆဲသော်လည်းယောက္ခမကိုစိတ်မနာဘဲရိုးသားစွာကူညီမည်မှာဆုံးဖြတ်လေသည်။ သူမသည်ယောက်ခမကိုသနား၊ ကြင်နာ၊ ချစ်ခင်သည့်အတွက်အဝတ်အစား၊ အစားအစာများဖြင့် ပြုစုကျွေးမွေးလေသည်။ ချွေးမပေးသောအရာအားလုံးကိုယူပြီးရှစ်ခိုးကျေးဇူးတင်စကားများပြောကြား လေသည်။ မိဘုရားကသူ့ယောက္ခမကိုမသိယောင်ဆောင်၊ ဘယ်ရွာမှာနေသလဲနှင့်ဘယ်သူနှင့်နေသ လဲဟုမေးသည်။ ထိုအခါအဖွားကြီးက “ငါ့မှာသား လေးတယောက်ထဲဘဲရှိတယ်၊ ငါ့သားတခြားရွာမှအ လုပ်သွားလုပ်ရင်းနဲ့မိန်းမယူလိုက်တယ်။ ငါ့သားရဲ့မိန်းမဟာစိတ်အရမ်းကောင်းတယ်၊ သဘောလဲ ကောင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ငါ့သားကိုရွာထဲကမိန်းကလေးနဲ့ဘဲသဘောတူလို့သူ့ခေါ်လာတဲ့မိန်းမကိုငါ့အမျိုး မျိုးငြိမ်းဆဲပြီးရိုက်တယ်။ သူမမီးနေတဲ့ အချိန်မှာလည်းသူမနှင့် မတန်တဲ့ အလုပ်၊ မနိုင် တဲ့အလုပ်အမျိုးမျိုးကိုခိုင်းတယ်။ ကြာလာတော့သူမခံနိုင်တော့ဘဲသူ့ဆွေမျိုးဝမ်းကွဲမောင်နှမများရှိ ရာရွာကိုပြန်သွားတော့တယ်။ အဲဒါနဲ့ငါ့သားကအိမ်ကိုပြန်လာတော့သူ့မိန်းမကိုမတွေ့တော့တဲ့အခါ၊ သူ့ကိုစိတ်ဆိုးပြီးသူ့မိန်းမရှိရာနောက်ကိုလိုက်သွားတော့တယ်။ သားလေးတို့ကိုယခုအထိမတွေ့ ရတော့ဘူး။ ဒါကြောင့်ငါဒီလိုဆင်းရဲဒုက္ခမျိုးတွေတွေ့ရတာဟုတ်မယ်ထင်တယ်။” ဟုသူ့ ကိုပြောပြသည်။ ထိုအခါ မိဘုရားက “ကျွန်မလဲအရင်က၊ ကျွန်မယောက်ခမကျွန်မကိုအမျိုးမျိုးဘဲနှိပ် စက်တယ်။ ဒီမှာကြည့်ပါ၊ ကျွန်မလက်ကိုမီးနဲ့ရှို့တယ်၊ ရေနှေးပူပူနဲ့လောင်းတယ်၊ အခုထက်ထိဒဏ် ရာများကရှိသေးတယ်။” ဟုပြောသောအခါအဖွားကြီးကသူ့ချွေးမကိုမှတ်မိပြီး၊ အံ့သြခြင်းနှင့်အတူ

လန့်ပြန်တုန်လှုပ်ပြီးစကားပြောလို့မထွက်တော့ပါ။ ထိုနောက်အဖွားကြီးက “အခုသမီးသဘောဘဲ။ သမီးငါ့ကိုဘယ်လိုဘဲလုပ်လုပ်ငါခံပါ့မယ်။” ဟုပြောသည်။ ချွေးမလေးမိဘုရားကအလွန်စိတ်သဘော ထားကောင်း သဖြင့်သူ့ယောက်ခမကို “အမေရယ်၊ ဘာမှအားမငယ်တော့နဲ့၊ အမေကျွန်မတို့နဲ့အ တူတူပြန်လာနေပါ။” မိဘုရားလေးသည်သူ့ယောက်ခမကိုနန်းတော်သို့ခေါ်သွားပြီးပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်၊ ချစ်ချစ်ခင်ခင်နှင့်နေထိုင်ကြတော့သတည်း။

“စောသေလာဂေါ်နှင့်နော်ထိုကမယ်။”

ရှေးရှေးတုန်းကညီအမနှစ်ယောက်ရှိပြီးသူတို့နှစ်ယောက်မှာအလွန်မှချစ်ခင်ကြသည်။ မကြာခင်မှာသူတို့နှစ်ယောက်စလုံးအိမ်ထောင်ကျပြီးနောက်မကြာမှီမှာပင် ကိုယ်စီကိုယ်ဝန်ဆောင်ကြ၏။ ဤသို့ဖြင့်သူတို့နှစ်ဦးသည်ကလေးတချိန်တည်းမှာဘဲမွေးဖွားပြီးအစ်မဖြစ်သူ၏ကလေးကယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီးစောသေလာဂေါ် ဟုနာမည်ပေးသည်။ ညီမဖြစ်သူ၏ကလေးက၊ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီးနော်ထိုကမယ်ဟုအမည်ပေးသည်။ အမဖြစ်သူသည်မွေးဖွားပြီးနောက်မကြာခင်မှာဘဲတအားဖျားနာ၍မသေခင်မှာသူ့ညီမကိုခေါ်ကာ သူမ၏ကလေးကိုညီမလက်ထဲသို့ပေးအပ်လိုက်၍သူ့ဝမ်းကွဲမနှင့်အတူတူနေစေပြီးမိမိသားအရင်းကဲ့သို့သဘောထားကာကြီးပြင်းလာသည်အထိကြွေးမွေးပြုစုရန်နှင့်သူ့ကလေးကိုညှင်းဆဲစော်ကားခြင်းမပြုလုပ်ပါရန်လည်းမှာကြား၏။ ညီမဖြစ်သူကအမ၏ကလေးကိုသူမကလေးနှင့်အတူနို့တိုက်ကြွေးမွေးလာခဲ့သည်။ ထိုကလေးနှစ်ဦးသည်၊ တဦးနှင့်တဦးချစ်ချစ်ခင်ခင်ဖြင့်မောင်နှစ်မလိုဘဲနေခဲ့လေသည်။ ကလေးတွေကလည်းတဖြည်းဖြည်းနှင့်ကြီးပြင်းလာကာ

အတူသွား၊ အတူလုပ်တောင်ယာခင်းမှာတက်ညီလက်ညီလုပ်ကိုင်ကြပြီးတဦးနှင့်တဦးလည်း တခါမှမပစ်မှားခဲ့ကြပါ။ စောသေလာဂေါ်တဖြည်းဖြည်းနှင့်ကြီးပြင်းလာသောအခါ၊ ရွာ၌ရှိသောသူငယ် ချင်းများကအပြန်အလှန်အလုပ်လုပ်ကြရန်ပြောသော်လည်းသူမသွားပါ။ လုပ်ငန်းများကိုသူ့ဝမ်းကွဲနှင့် အတူကြိုးစားလုပ်ကိုင်လာကြရာသူ့ဦးလေးကသူ့ကိုယုံကြည်အားကိုးလာခဲ့လေသည်။ ထိုနည်း တူစွာနော်ထိုကမယ်လည်းကြီးပြင်းလာတော့မိဘများကသူ့ကိုအဖက်ဖက်မှာယုံကြည်အားကိုးလာ နိုင်ခဲ့သည်။ မကြာခဏသူ့အပေါင်းအသင်းတွေကအပြန်အလှန်အလုပ်ပိုင်းလုပ်ကြရန်ပြောသော် လည်းသူမလိုက်ပါ။ တနေ့တွင်သူ့သူငယ်ချင်းတွေကအပြန်အလှန်အလုပ်လုပ်ကြရန်အတင်း တိုက်တွန်းသော်လည်းသူမသွားဘဲ တောင်ယာထဲသို့တယောက်တည်းသွားခဲ့ရာယာခင်းရောက် တော့အလုပ်လုပ်ဖို့သူ့စိတ်တွေလေးလံတဲ့အတွက်တဲပေါ်မှာဘဲတိတ်တိတ်ကလေးတက်အိပ်နေလိုက် တယ်။

အိမ်မှာရှိတဲ့သူ့ရဲ့ဦးလေးနှင့်အဒေါ်လည်းစိတ်လေးကိုယ်လေးတဲ့ခံစားချက်မျိုးဖြစ်လေသည်။ နေမင်း ကြီးလည်းအတော်ကလေးမြင့်လာချိန်မှာ အိမ်နှင့်မနီးမဝေးကသစ်တောက်ငှက်တကောင်က “တေး လေးလေး၊ တေးလေးလေး” နှင့်လာအော်သဖြင့်သူ့အဒေါ်ကသူ့ဦးလေးကို “တောင်ယာခင်းထဲမှာ သွားကြည့်ပါအုံး၊ ဒီနေ့ငါစိတ်တော်တော်လေးတယ်။ သစ်တောက်ငှက်ကလည်းလာအော်နေတယ်။ ကလေးတွေတခုခုများဖြစ်နေမလား။” ဟုပြောပြီးသူ့ဦးလေးက “အင်း၊ ငါလည်းဒီမနက်နိုးလာတာစိတ် လေးတယ်၊ တခုခုများဖြစ်မလားနော်။” ဟုပြောပြီးစိုးရိမ်ပူပင်စွာဖြင့်သူ့တူနှင့်သူ့သမီးရှိရာ၊ ယာခင်းသို့သွားရန်ပြင်ဆင်လိုက်သည်။ ယာခင်းသို့ရောက်သောအခါဘယ်သူ့ကိုမှမတွေ့သဖြင့် “ဟင် အခက်အခဲများတခုခုဖြစ်နေပြီးလား” ဟုပူပင်တွေးတော၏။ ယာခင်းထဲကိုဟိုကြည့်သည်ကြည့် နှင့်ဘယ်သူ့ကိုမှမတွေ့သောကြောင့်တဲပေါ်တက်ကြည့်လိုက်တော့သူ့တူသည် တဲပေါ်မှာလဲလျောင်းပြီး နှာခေါင်းမှာလည်းသွေးတွေထွက်ပြီး၊ လှုပ်လည်းမလှုပ်ရှားပါ။ ထိုနောက်သူ့တူကိုဘာဖြစ်သလဲဟု စတင်မေးမြန်းတော့၏။ သူ့တူကလည်းဖြစ်ပျက်သောအရာအားလုံးကိုပြောပြတော့သည်။ နောက်သူ့တူထမင်းစားလာပြီးလား၊ မစားရသေးဘူးလားဟုမေးသောအခါ၊ သူ့တူမစားရသေး မှန်းသိသဖြင့်သူ့ကထမင်းချက်၊ ဟင်းချက်ပေးလိုက်သည်။ ထမင်းစားနေစဉ်မှာတဲနှာဘေးနားက ချိုးငှက်တကောင်လာပြီး “တကူးတရူး၊ တကူးတရူး။” ဟုအော်နေသည်ကိုကြားတော့သူ့တူကိုချိုး သား စားမလားဟုမေးလိုက် သည်။ သူ့တူကစားချင်တယ်လို့ပြောတော့သူကဦးလေးဖြင့်ထို ချိုးငှက် ကိုသွားပစ်ကာသူ့တူစားဘို့ရန်အတွက်ကင်ပေးလိုက်သည်။ သူ့တူကထမင်းနှင့်ချိုးကင်ကိုတလုတ် နှစ်လုတ်စားကာထမင်းစားဝပြီဟုသူ့ဦးလေးကိုပြော၏။ ထမင်းစားပြီးနောက်သူ့ဦးလေးကသူ့ကို အိမ်သို့ပြန်ခေါ်လာတော့သည်။

စောသေလာဂေါ်အိမ်သို့ပြန်ရောက်လာပြီးသူ့အဒေါ်နှင့်ဦးလေးတို့ကသူ့အတွက်ဆေးဝါးများကိုရှာပေးပြီး ကုသသော်လည်းသူ့ရောဂါမသက်သာတဲ့အပြင်၊ သူ့ရောဂါပိုမိုဆိုးရွားလာခဲ့၏။ ထိုအချိန်၌နော်ထို ကမယ်လည်းသူငယ်ချင်းများနှင့်ယာခင်းသို့အလုပ်သွားရာမှာလည်းစိတ်မသက်သာဘဲဖြစ်နေရှာ၏။ သူမ၏ဝမ်းကွဲစောသေလာဂေါ်ကိုတအားအောက်မေ့နေလို့သူမသူငယ်ချင်းများက၊ အမျိုးမျိုးနှစ်သိမ့် အားပေးသော်လည်းသူမစိတ်မသက်သာလာပါ။ ထို့ကြောင့်နောက်ဆုံးတွင်သူမ၏၊ သူငယ်ချင်းများက သူမကိုအိမ်သို့ပြန်လိုက်ပို့ရတော့၏။ အိမ်ကိုရောက်သောအခါ၊ ဝမ်းကွဲဖြစ်သူစောသေလာဂေါ်က အလွန်နေမကောင်းဖြစ်နေသည်ကိုတွေ့သောကြောင့်သူမပိုပြီး စိတ်ထိခိုက်ကာ၊ စိတ်အလွန်ပင်ပန်းပြီး ခန္ဓာကိုယ်တခုလုံးမလှုပ်နိုင်မရှားနိုင်ဖြစ်ကာ၊ လဲလျောင်းနေသောသူမ၏ဝမ်းကွဲဘေးနားမှာအိပ်ချ လိုက်တော့သည်။ ထိုအခါစောသေလာဂေါ်က “ငါမတတ်နိုင်တော့ဘူး။” ဟုတခွန်းတည်းသာပြော ပြီးအသက်ထွက်သွားလေတော့သည်။ သို့ဖြစ်၍နော်ထိုကမယ်မှာကုန်ခန်းသွားသည့်ခွန်အားနှင့် ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုအပြည့်ဖြင့်၊ အဆက်မပြတ်ငိုကြွေးသဖြင့်သူငယ်ချင်းများကအမျိုးမျိုးနှစ်သိမ့်အားပေး သော်လည်းမရရှာကြပါ။ သူမမိဘကလည်းထိုအဖြစ်အပျက်များကိုမြင်သောကြောင့်အလွန်ဘဲ စိတ်ထိခိုက်ပြီးသူ့သမီးလေးအတွက်ပူပင်သောကရောက်ခဲ့တော့၏။

နော်ထိုကမယ်မိခင်ကသူမ၏သမီးလေးအတွက်အလွန်သောကရောက်သောကြောင့်၊ စောသေလာ ဂေါ်ရဲ့ဝိညာဉ်ကိုတမလွန်ဘဝမှသွားခေါ်ရန်ပူပန်လိုက်တော့သည်။ ထိုအခါသူ့ခင်ပွန်းကလည်းယုံကြည် ကိုးကွယ်ရာဘာသာအတိုင်းဘုရားဝတ်ပြုရန်၊ ဘုရားစင်တစ်ခုကိုပြုလုပ်ပေးလိုက်သည်။ ထိုနောက်သူ့ မိန်းမကကိုးကွယ်ရာဖြောင့်မှတ်၍မှန်ကန်သောဘုရားထံသို့စိတ်အကြွင်းမဲ့တောင်းပန်ဆုတောင်းခဲ့ပြီး သူ့ခင်ပွန်းဖြစ်သူကိုစကားမှာကြားသည်။ ထိုမှာကြားသောအရာမှာ “ငါတမလွန်ဘဝမှာရောက်နေတဲ့ငါ တူစောသေလာဂေါ်ကိုအခုဘဲငါသွားခေါ်လိုက်မယ်၊ နင်ကအဲဒီဘုရား စင်မှာထွန်းထားသောဆီမီးခွက် ကိုမီးမမှိတ်အောင်ကြည့်ထားနော်။ သုံးရက်မြောက်နေ့မှာ ငါမပြန်ရောက်သေးရင်၊ ငါ့တူနဲ့တခါတဲဘဲငါ ကိုမီးသင်းဂြိုဟ်လိုက်ပါ။” ဟုခင်ပွန်းကိုမှာကြားပြီး သူမ၏တူအလောင်းနှံဘေးနားမှာအိပ်ချလိုက် ပြီးသူမအသက်ရှူရာတွင်တဖြေးဖြေးလျော့ဆင်းလာပြီးအသက်ထွက်သွားတော့၏။ ခင်ပွန်းကလည်းသူ့ ဇနီးမှာကြားသည့်အတိုင်းဘုရားစင်ပေါ်ထွန်းထားသည့်ဆီမီးခွက်များကိုလိုအပ်သလိုနေ့ရောညပါဂ ရုတစိုက်စောင့်ကြည့်လျက်ဆီကုန်သွား တော့မည့်မီးခွက်ကိုအခြားဆီမီးခွက်တလုံးနှင့်အဆက်မပြတ် ပြောင်းပြီးမီးထွန်းပေးသည်။ နော်ထိုကမယ် မိခင်၏ဝိညာဉ်က၊ တမလွန်ဘဝမှာရှိနေသည့်သူမရဲ့တူစော သေလာဂေါ်ကိုပြန်ခေါ်ယူရာမှာပထမဦးဆုံးတွင်၊ တမလွန်တိုင်းပြည်ဝင်ခွင့်ရစေဖို့တံခါးစောင့်မှူးထံမှာအ ခွင့်တောင်းပြီးတိုင်းသူပြည်သားနေထိုင်သည့်အသိုင်းအဝိုင်းသို့ဝင်ရောက်နိုင်စေရန်၊ အာဏာပိုင်အ ဆင့်ဆင့်ထံကိုလည်းဦးညွှတ်တောင်းပန်အခွင့်တောင်းရလေသည်။ ထိုနောက်သူ့တွေ့လိုသည့် သူမရဲ့ တူနှင့်အမတို့ကိုတွေ့ဆုံရတော့သည်။ သူမသည်အမဖြစ်သူနှင့်တွေ့ဆုံစကားပြောရာမှသူမ၏အမ

စောသေလာဂေါ်၏အမေက “ငါနှင့်ကိုမှာထားခဲ့သားဘဲ၊ နင့်တူနှင့်နင့်သမီးသူတို့နှစ်ယောက် ကိုခွဲပြီးမထားဖို့၊ အခုဟာကနင်သူတို့ကိုခွဲကြတော့၊ နင့်တူကိုငါပြန်ခေါ်ရတာပေါ့။” ဟုပြောကာညီ မဖြစ်သူကအမကိုအနူးအညွတ်တောင်းပန်ပြန်၏။ သူမသည် “နောက်နောင်တွင်သူတို့မခွဲနေဖို့ ငါအထူးဂရုစိုက်စောက်ရှောင့်မယ်။” ဟုကတိပေးမှတ် အမဖြစ်သူကသူ့ညီမကိုသနားသဖြင့်၊ “အင်း၊ ဒါဆိုရင်ငါ့သားကိုနင့်အတူပြန်နေဖို့ငါခွင့်ပြုမယ်။” ဟုပြောလေသည်။ ဤတွင်ညီမနော်ထိုက မယ်၏မိခင်ကသူမရဲ့တူစောသေလာဂေါ်နှင့်အတူပြန်လာကာ၊ သုံးရက်မြောက်နေ့မှာလူ့ပြည် မှာရှိနေသည့်သူတို့အလောင်းသည်တဖြည်းဖြည်းနှင့်အသက်ပြန်ရှုလာ၍လူ့လောက၌အသက် ပြန်ရှင်လာကြတော့သည်။

ထိုနောက်နော်ထိုကမယ်နှင့်သူဖခင်သည်၊ အလွန်ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ပြီးနော်ထိုကမယ်ကဝမ်းကွဲ စောသေလာဂေါ်ကိုဘာစားမှာလဲဟုမေးသည်။ သူ့ဝမ်းကွဲစားလိုတဲ့ အစားအစာများ ကိုနော်ထိုကမယ် ကသူမ၏ဝမ်းကွဲဖြစ်သူအားအင်ပြန်တက်လာရန်လုပ်ကြွေးပေတော့သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍နော် ထိုကမယ်၏မိခင်သည်သမီးကိုဝမ်းကွဲနှင့်မခွဲမခွါနေရမှာဖြစ်ကြောင်းသူမအစ်မနှင့်ကတိပြုခဲ့ သည်ကိုပြောပြ၏။ အတူသွားလာ၊ လုပ်ကိုင်ကြပါရန်ခိုင်ခိုင်မာမာမှာကြားထားလေ၏။ ထို့နောက် တဖြည်းဖြည်းနှင့်စောသေလာဂေါ် အင်အားပြန်ပြည့်လာသဖြင့်သူ့ယာခင်းသို့သူ၏ဝမ်းကွဲနှင့်အတူ သွားလာလုပ်ကိုင်ခဲ့ကြသည်။ ထိုနေ့ကစပြီးနော်ထိုကမယ်ကလည်းသူ့ဝမ်းကွဲပျော်ရွှင်စွာနေထိုင်ရ အောင်ချိုသာသောအပြောအဆိုများ၊ နှစ်သိမ့်သောစကားများဖြင့်သာဆက်ဆံတော့သည်။ ရွာထဲမှ သူငယ်ချင်းများကနော်ထိုကမယ်အား၊ သူတို့၏ယာခင်းသို့သွားရန်ခေါ်သော်လည်းသူမလုံးဝမသွား တော့ပါ။ သူ့ဝမ်းကွဲနှင့်ဘဲနေ့စဉ်နေ့တိုင်းအတူတကွသူတို့၏ယာခင်းသို့အလုပ်သွားလုပ်ကြ၏။ ထိုသို့ဖြင့်ယာခင်းလုပ်ငန်းပြီးဆုံးသည့်အချိန်တွင်နော်ထိုကမယ်၏မိဘများကသားသမီးနှစ်ယောက် ၏မင်္ဂလာလက်ထပ်ပွဲအတွက်စီစဉ်၊ ဆွေးနွေးကြတော့သည်။

သတ်မှတ်ထားသည့်မင်္ဂလာလက်ထပ်ပွဲရက်သို့ ရောက်ရှိသောအခါအသိမိတ်ဆွေနှင့်ဆွေ မျိုးများကမင်္ဂလာပွဲသို့ခန်းနားစည်ကားစွာလာရောက်အားပေးခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက်မိဘတွေလည်း အသက်အိုမင်းလာလေတော့သားသမီးများကိုကျော့ခိုင်ပြီးတမလွန်ဘဝသို့ပြန်ရောက်ကြလေသည်။ သို့သော်စောသေလာဂေါ်နှင့်နော်ထိုကမယ်တို့ဇနီးမောင်နှံကသူတို့မိဘများပေးထားသောဥစ္စာနေ ပစ္စည်းများကိုဆက်ခံရယူပြီး၊ သားစဉ်မြည်းဆက်အထိအတူတကွအေးချမ်းသာယာစွာတသက်လုံး ပေါင်းသင်းနေထိုင်ကြတော့၏။